

கார்டைக்

கலை இலக்கிய
மாத இதழ்

சென்னை

ஆகஸ்ட் - 1981

விசை ரூ. 2-25

Cheap, Speed, Comfortable

SUZUKI MOTOR CYCLE &

SUZUKI SPARE PARTS

CASSETTE RECORDING &

FANCY GOODS

பாக்கெட் ஸ்டிக்
பூக்கே தளம்

Visit

1991 - சூன்

BEELIYA STORES

15, Main Street,

KALMUNAI.

Telephone: **2105**

தாரகை

(கலை இலக்கிய மாத இதழ்)

ஆகஸ்ட் - 1981

ஆசிரியர் :

சி. சங்கரப்பிள்ளை

கௌரவ ஆசிரியர் :

Dr. இ. மதனகோபாலன்

ஆசிரியர் குழு :

கண. மகேஸ்வரன்

இந்திராணி தாமோதரம்
பிள்ளை

41, பயனியர் வீதி,

மட்டக்களப்பு.

வேள்வியொன்று காண வாரீர் !

இளம் எழுத்தாளர்களின் உள்ளக் குமுறல்கள் - எழுதத் துடிக்கும் இலக்கிய ஆர்வலர்களின் இதயத் துடிப்புகள் எமக்கும் கேட்கிறது.

தாள்தாளாக எழுதியனுப்பிவிட்டு, அவை பிரசுரிக்கப்படாமையால் பரழ் பாழாகப்போன பல படைப்பாளிகளின் இதயங்களையும் பரிசோதித்துப் பார்த்துவிட்டோம்.

“இமயமலையில் ஏறுவது மிகமிகக் கஷ்டமான காரியம். ஆனால் ஒரு இலக்கியப் படைப்பாளியின் இலட்சியப் படைப்பை பத்திரிகையில் வெளிக்கொணர்வது அதைவிடக் கஷ்டம்”

இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டு, இலக்கிய உலகத்தையே கைவிட்டுச்சென்ற பல அன்பர்களோடும் நாம் பழகிவிட்டோம்.

எனவேதான், பிரபலம் - புதுமுகம் என்ற பேதமின்றி - தரமாக எதுவரினும் ஏற்றுப் பிரசுரிக்கும் நிலைக்குத் தயாராகியிருக்கின்றோம்.

இதே வேளையில் -

பல பழைய எழுத்தாளர்களின் பயனுள்ள அறிவுரைகள் - பத்திரிகை நடாத்தி அனுபவப் பட்டவர்களின் அவலக் குரல்கள் - அனுபவ ரீதியான உண்மைகள் - சகலதும் எமக்குக் கேட்கிறது.

பத்திரிகை நடாத்துவதா?

அது பயங்கர முயற்சியாயிற்றே!

வங்கியில் இட்டாலும்

வட்டியாவது வளருமே!

ஒழுங்காக வருமா....?

ஓரிதழோடு நின்றுவிடுமா....?

இன்னும் எத்தனை எத்தனை அபாயக் குரல்கள்!

இத்தனையும் தாங்கும் திடசங்கற்பத்தோடுதான் தாரகையும் வெளிவருகின்றது.

இந்த இலக்கிய வேள்வியில் கலந்துகொள்ளுமாறு படைப்பாளிகளையும், ஆர்வலர்களையும், வாசக அன்பர்களையும் இருகரங்கூப்பி வரவேற்கின்றோம். நன்றி!

ஆசிரியர்.

வேண்டுதல்!

காடு மலைகளைத் தாண்டி வந்தோம்! – கொடுங்
காட்டு விலங்கிற்கும் தப்பி வந்தோம்!
காடும் அழித்திங்கு தோட்டம் செய்வோம்! – பெருங்
கஸ்டத்தால் கூனியே குறுகி நின்றோம்!

கொட்டும் மழையிலும் வேலை செய்தோம்! – பெரும்
கொடுமை களையிங்கு தாங்கிக் கொண்டோம்!
வாட்டும் வறுமையில் நொந்து போனோம்! – நல்ல
வாழ்க்கையே இல்லாது வாடு கின்றோம்!

அட்டைக் கடிகளைத் தாங்கிக் கொண்டோம் – கெட்ட
அரவம் கடித்திங்கு உயிரை விட்டோம்!
நாட்டின் செலவினைத் தாங்கு கின்றோம் – ஆயின்
நாடற்ற மக்களைய் வாடு கின்றோம்!

காட்டை அழித்துநல் சாலைசெய்தோம்! – எங்கள்
கண்ணீரால் தேயிலைக் கன்றும் நட்டோம்!
நாட்டை உயர்த்திடப் பாடுபட்டோம்! – தினம்
நாட்கூலி யாகவே வாடி கின்றோம்!

பஞ்சத்தில் எல்லா மிழந்து விட்டோம்! – கடும்
பட்டினி யாலேயே நரையைக் கண்டோம்!
வஞ்சத்தில் நாளும் வாடுகின்றோம்! – எங்கள்
வாழ்க்கை மலர்ந்திட வேண்டு கின்றோம்!

— தமிழ்ச்செல்வன்
மாசிலாமணி.

நாயக்க குறிப்புகள்

மே 31-ஜூன் 3: ஆயுதப் படைகளின் காடைத்தனத்தால் மீண்டும் யாழ் நகர் எரியூட்டப்பட்டது. பொதுமக்களின் உடைமைகள் சூறையாடப்பட்டன. யாழ் எம். பி. திரு. யோகேஸ்வரனை உடைமைகளோடு அழிக்கச் சதி முயற்சி. யாழ் பொது நூலகம் தேடற்கரிய பெறுமதிமிக்க நூல்களை தீக்குக் காவு கொடுத்தது. தமிழ்ப் பகுதியில் இயங்கும் ஒரே தினசரியான ஈழநாடு அலுவலகம் முற்றுகச் சிதைந்து நாசமானது. பொதுமக்கள் தாக்கப்பட்டார்கள். வழிப்பறி, கொலை, கொள்ளை என்று நாடே நடுங்கியது.

ஜூன்-4: அதிகாலையிலேயே தமிழ்த் தலைவர்கள் கைதுசெய்யப்பட்டனர். முப்படைகளின் துணையோடு யாழ் மாவட்டத்தில் ஒழுங்கற்ற முறையில் மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைத் தேர்தல் நடந்து முடிந்தது. தேர்தல் உத்தியோகத்தருக்கென லட்சக்கணக்கான செலவில் கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்கு விமானமூலம் உணவுப்பொதிகள் தருவிக்கப்பட்டன.

ஜூன்-25: சர்வசன வாக்குரிமை கிடைத்த 50 ஆண்டுப் பொன்விழா கொண்டாடப்பட்டது. பொது நலவமைப்பு நாடுகளின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் பலர் கலந்துகொண்டனர். (இன்னும் இரண்டு ஆண்டுகளில் இனக்கலவரத்தின் 25 ஆண்டு வெள்ளிவிழாக் கொண்டாட்டிலும் கொண்டாடுவார்களா?)

ஜூலை-11: சூடியியல் உரிமை பறிக்கப்பட்ட முன்னாள் பிரதமர் திருமதி ஸ்ரீமாவோ அம்மையாருக்கு மட்டுநகரில் அமோக வரவேற்பளிிக்கப்பட்டது. முன்னாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. இராஜன் செல்வநாயகம் ஏற்பாடுசெய்த இந்த விழாவில், எதிரியை வெல்ல இன்

னோர் எதிரியுடன் கூட்டுவைத்திருப்பதாகவும், இந்தக் கூட்டு நிரந்தரமானதல்ல என்ற பொருள்படவும் திரு. அனூரா பண்டாரநாயக்கா அறிவித்தார்.

ஜூலை-16: லண்டன் கண்காட்சியில் இலங்கைத் தமிழர் ஆர்ப்பாட்டம்.

ஜூலை-20: அபிவிருத்திச் சபைகள் செயற்படத்தொடங்கின.

ஜூலை-22: சிறைக்கைதி சீனாவுக்கு தொம்பே தொகுதியில் வீடு அன்பளிப்பும், பணமுடிச்சும், திருமணமும் நடந்தேறியது. ஜனாதிபதி நேரில் சென்று வாழ்த்தினார்.

ஜூலை-23: தமிழர் தலைவர் திரு. அமிர்தலிங்கம்மீது நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணை நிறைவேற்றப்பட்டது. இதுபற்றிய ஒழுங்குப்பிரச்சினை நிராகரிக்கப்பட்டதால் ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சிப் பிரமுகர்களும், கம்யூனிஸ்ட் எம். பி. சரத் முத்தெட்டுவேகமவும் வெளிநடப்பு. அமைச்சர் தொண்டமானும், பிரதி நீதியமைச்சர் ஷெல்டன் ரணராஜாவும் நடுவு நிலைமை. (யூதர்கள் இயேசுவைச் சிலுவையில் அறையும் போது, படுபாதகங்கள் செய்த ஒரு கள்வனுக்கு விடுதலை கொடுத்தார்கள்ளாம். இந்த இரு தினங்களும் அதை ஆமோதிக்கின்றன.)

ஜூலை-24: மேற்கு ஜேர்மனி பத்திரிகையாளர்கள், வந்த விமானத்திலேயே திருப்பி அனுப்பப்பட்டனர்.

ஜூலை-29: இங்கிலாந்தின் பட்டத்து இளவரசர் சாள்ஸ், டயானா ஸ்பென்சர் திருமணம் சென். போல் தேவாலயத்தில் இனிது நிறைவேறியது.

— வீ. கே. எம்.

தோட்டத்து வேலைகளை

முடித்துக்கொண்டு தோட்டக் கிணற்றில் கை கால் முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டான் ஆனந்தன். தண்ணீரை அள்ளி உடம்பில் தெளித்த போது களைப்பு நீங்கி உற்சாகமாக இருந்தது. மண் வெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு போய் குடிசைக்குப் பக்கத்தே சரிவாய் அமைத்திருந்த கொட்டிலுக்குள் வைத்தான். வாழைகளின் செழிப்பை ஒரு தடவை ஆசையோடு பார்த்தான்.

“என்ன ஆனந்தன். வேலை யள் முடிஞ்சுதே —”

வாசலில் சிதம்பரப்பிள்ளையின் குரல்.

“ஓமண்ணை. மேற்குப் பக்கத்தால்தான் தண்ணி விடக் கிடக்கு. காலமை பார்ப்பம்.”

வாழைத் தோட்டம்

“ச்சா... உன்னை வாழைத் தோட்டத்தைப் பார்க்கவே எவ்வளவு ஆசையாக்கிடக்கு. விற்கிற கதை ஏதும் எண்டால் எனக்குச் சொல்லிப் போடு என்ன —”

“உங்களுக்கு எப்பவும் இந்தக் கதைதான்...”

“பொழுது படுகுது நான் வாரன்”

சிதம்பரப்பிள்ளை போனதும் அவன் குடிசை முற்றத்துக்கு வந்தான். செழித்த வாழைகளுக்கு நடுவே அந்த சிறிய குடிசை பளிச்சென்று மெழுதி துப்பரவாய்தென்பட்டது.

உள்ளிருந்து கமலா கூப்பிட்டாள்.

“வாறீங்களா தேத்தண்ணி போடுறன்.”

“போடு இந்தா வந்திட்டன்.”

குடிசையின் முன்னால் இருந்த கொடியில் கிடந்த துவாயை எடுத்து முகம் கை துடைத்துக்கொண்டான்.

முன் திண்ணையைப் பிடித்து தத்தித் தத்தி நடக்க முயன்று கொண்டிருந்த மகளை ஆசையுடன் தூக்கினான்.

“அங்கை பார் கிளி பறக்குது... கிளி... பச்சைக்கிளியே வா வா வா... பாடிப் பாடி பறந்து வா...” மெல்லிய குரலில் பாடிக்காட்டினான்.

குழந்தை சிரித்துக்கொண்டே வானத்தில் கூட்டமாய்ப் பறக்கும் கிளிகளை அதிசயமாய்ப் பார்த்தது.

கமலா தேனீர்க் கோப்பையை அவன் கையில் கொடுத்து வீட்டுக் குழந்தையை தான் வாங்கிக்கொண்டாள்.

அவன் முற்றத்தில் இருந்த மரக்குற்றியில் அமர்ந்து தேனீரைக் குடித்தான். பார்வை தோட்டத்தைச் சுற்றி அளந்தது.

“பாரன் கமலா. இனி எங்கடை வாழ்க்கையும் விடிஞ்சிடும். வாழையெல்லாம் பொத்தி தள்ளியிட்டுது. வாழைக்குலை விற்கத்தொடங்கினம் எண்டால் பிறகு என்ன குறை. கிழமைக்கு பத்து ரூபையெண்டாலும் விற்கலாம்.”

“காடாய் கிடந்ததில பாடு பட்டம். பலன் கிடைச்சது. உழைப்பு வீண்போகுமே.”

இனித்தான் ஆசைப்பட்டதை ஏதும் வாங்கலாம்.”

“முதல் இவளுக்கு ஒரு பவுணில் ஒரு சங்கிலி செய்து போடவேணும். பொம்பிளைப் பிள்ளையைப் பெத்தவர்கள். இனி ஏதாவது சேர்க்கத் தானே வேணும். பிற்காலத்தில என்னைப்போல இவளுக்கும் ஒரு விதி வந்திடக் கூடாது.”

ஆனந்தன் சட்டென்று அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தான். அவளாது விழிகளில் படர்ந்திருந்த நீரின் பளபளப்பு அவன் மனதை எதுவோ செய்தது.

கோப்பையைக் கொண்டு கமலா உள்ளே போய்விட்ட பிறகும் அந்த முகம் அவளை வருத்திக்கொண்டிருந்தது.

பெற்றதோடு தன் கடமை தீர்ந்தது என்று நினைத்து விட்ட ஒரு தகப்பன்தான் அவளுக்குக் கிடைத்திருந்தான். அது அவள் செய்த பாவம்.

கிளிநொச்சியில் வயல் வேலைகளுக்கு அவன் போனபோது தான் கமலாவைக் கண்டான். புல் பிடுங்க, நாற்று நட என்று கூலி வேலைகளுக்கு அவளும் வருவாள்.

வெறும் கழுத்து கையுடன் நைந்துபோன சேலையைச் சுற்றிக்கொண்டு அவள் வேகமாய் வேலையிலீடுபடுவதை ஆர்வத்தோடு பார்ப்பான். குடிகாரத்தகப்பனின் பொறுப்பற்றதன்மையால் அவள் இப்படி கூலி வேலைக்கு வருவது கட்டாயமாது என்பதை தெரிந்துகொண்டபோது அவளாது ஏழ்மைக்காக அவன் வருத்தப்பட்டான். தயங்கித் தயங்கி கதைக்க ஆரம்பித்தார்கள். அதுவே ஒரு ஆழமான அன்பாக மாறிவிட்டது. அவனுக்கு ஒரு அக்கா இன்னும் கல்யாணமாகாமல் இருந்தாள். அண்ணா திருமணமாகிப் போய்விட்டதனால் அக்காவின் பொறுப்பை தானே ஏற்றுக்கொண்டிருந்தான்.

“அக்காவுக்கு கல்யாணமாகட்டும். உன்னை வீட்டுக்கு கூட்டிக் கொண்டு போறன்.” என்று அவன் கமலாவிடம் அடிக்கடி சொல்வான்.

ஆனால் அவன் நினைத்தது மாதிரி நடக்கவில்லை.

கமலாவின் தகப்பன் இதுதான் சாட்டென்று ஆனந்தனை ஒரே பிடியாய் பிடித்துவிட்டார்.

“டேய் என்றை பிள்ளைக்கு உத்தியோக மாப்பிள்ளை செய்து வைப்பன். நீ எல்லாததையும் கெடுத்துப்போட்டாய். என்றை மானம் மரியாதையெல்லாம் உன்னை போச்சது. இப்பவே இவளைக் கூட்டிக்கொண்டு போயிடு. எழுத்து எழுதவேணும் இப்பவே...”

அவனால் எதுவும் பேசமுடியவில்லை. முதலில் திகைத்து நின்று பிறகு எவ்வளவோ சொன்னான்.

“அக்காவுக்கு கட்டி வச்சிட்டு கமலாவைக் கூட்டிப் போறன்.”

“அதெல்லாம் முடியாது தம்பி. உப்பிடி எத்தனை பேரைக் கண்டனான் நான். இதில ஏமாறுவனே. இப்ப கூட்டிப்போ. இல்லையெண்டால் அவளை அடிச்சுக் கலைப்பன்.”

வேறுவழியில்லாமல் மனதில் பொங்குகின்ற வேதனையோடு தான் கமலாவைக் கூட்டிக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தான். பொழுது இருளும் நேரத்தில் கமலாவுடன் அவன் வீட்டுக்குப் போனபோது அவன் அப்பர் நிறைவெறியில் முற்றத்தில் இருந்து பாடிக்கொண்டிருந்தார்.

எல்லா அப்பாமார்களும் இப்படித்தானா? இவருக்கும் அக்காவின் வாழ்வைப்பற்றிச் சிந்திக்க நேரம் இல்லை. இருந்

திருந்தால் அவள் இந்நேரம் நாலு பிள்ளைகளுக்குத் தாயாகியிருப்பாளே...

அவனைக் கண்டதும் அம்மாதிட்டி அழ ஆரம்பித்துவிட்டாள். அக்கா அழவில்லை. மனதுக்குள் வெடித்துச் சிதறியிருப்பாள்.

அண்ணா கல்யாணமாகிபோன பிறகு அம்மா அவனைத்தான் நம்பியிருந்தாள். தம்பி துரை சின்னவன். வேலைக்குப் போனால் அரைச் சம்பளம் தான் போடுகிறார்கள். நம்பிக்கையே சிதறிய நிலையில் அம்மா கொட்டிய வார்த்தைகள்...

அவனைப் பேசவிடாமல்... ஒரு வார்த்தை சொல்லமுடியாமல் அம்மா துரத்தியேவிட்டாள். அப்பா வெறி முறிந்து அடிக்க வர அக்கா ஓடிவந்து தடுக்க... எங்கையாவது போய்த்துலை. இனி என்றை கண்ணிலயே முழிக்காதே போ” என்று அம்மா திட்ட...

அன்று கமலாவுடன் வெளியேறினவள்தான்.

இரண்டு குடும்பத்தாலும் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தான் இந்த இடத்திற்கு வந்தார்கள். ஒரு வெறியுடன் காடாய் கிடந்ததை அழித்தான். தான் ஆசையாய் வாங்கியிருந்த மணிக்கூடு, கமலாவின் காதுத்தோடு எல்லாவற்றையும் விற்று, இதில் ஒரு தோட்டத்தை உருவாக்கினான்.

கடன் சுமைகள் மனதை அழுத்தினாலும் நம்பிக்கையோடு உழைத்தான். அவன் பட்ட கஷ்டங்கள்... அந்த மண்ணில் உரமாய் விழுந்த அவன் வியர்வைகள்... எதுவுமே வீணாகவில்லை. வாழைத் தோட்டம் பசுமையாக உருமாறிற்று.

எல்லாவற்றிற்கும் நடுவில் அக்காவின் நினைவுவரும்போது

— தாமரைச்செல்வி —

கந்தன் : என்கூட நிற்கிற இந்த அன்பரை உங்களுக்குத் தெரியுமா ?

கணபதி : இல்லையே.

கந்தன் : என்ற பொஞ்சாதியினர் தக்கச்சியினர் அப்பா இருக்கிறாரெல்லே. அவர் திருகோணமலையிலே கல்யாணம் கட்டியிருக்கிற பாக்கியத்தினர் ஒன்றவிட்ட மாமன் முறையான - இப்ப நைஜீரியாவுக்கு நைற் வாச்சராஃப் போயிருக்கின்ற நவரெத்தினத்தினர் மாமியினர் இரண்டாவது மகள் இரத்தினகுமாரியினர் ஆறாவது கடைக்குட்டி அம்பிகாவை மூன்றாவது முறையாகக் காதலிக்கின்ற பையன். முத்துக்குமாரு பெயர். வாட்பிளேஸ், இல. இருநூற்று அறுபத்தெட்டு, பிரதான வீதி, வத்தளை. தொலை பேசி இரண்டு மூன்று ஆறு ஏழு.

— மாலா முத்துலிங்கம்.

தான் தவித்துப் போனான். குற்ற உணர்வினால் மனம் ஆழமாய் வலிக்கும்.

“என்னால்தானே உங்களுக்கு இந்த நிலை. உங்கடைகுடும்பத்தையும் பகைச்சுக்கொண்டு... என்றை ஐயா பொறுப்பானவராய் இருந்திருந்தால் ஏன் இந்த அவலமெல்லாம். எல்லாம் என்றை விதி.”

கமலா அழும்போது அவனுக்கு சமாதானம் சொல்லத் தெரியாமல் இருந்தது. தவறு செய்தவர்கள் பெற்றவர்கள் மட்டும்தானா —?

தாங்கள் இன்னும் விவேகமாய் நடந்திருக்கலாம் என்று தவித்துப்போவான். மூன்று வருஷமாய் இருவர் வீட்டு நிழலும் படாத தனிமையான வாழ்வு... இவர்கள் வாழ்விலும் கஷ்டங்கள் பிரச்சனைகள் இருந்தபடியால் அவ்வப்போது வீட்டு நினைவுகளை மறக்கமுடிந்தது.

“பொழுது படுகுது: மழை வரும்போல கிடக்கு எழும்பி உள்ள வாங்கோ.”

கமலா குரல் கொடுத்தபோது நினைவுகள் கலைந்து மன நெருடல்கள் மிச்சமாய்த் தங்க, அவன் எழுந்து உள்ளே போனான்.

பாயில் படுத்து உறங்கிப் போயிருந்த குழந்தையைப் பார்த்தான். அருகில் போய் அந்தப் பிஞ்சுக் கால்களில் முத்தமிட்டான்.

“எங்கடை கஷ்டமான வாழ்க்கையிலும் இவள் பிறந்ததால்தான் கொஞ்சமாவது சந்தோஷமாய் இருந்தம். இல்லை யெண்டால் கவலையளே எங்களைப் பாதி அரிச்சிருக்கும். இவளுக்காய் உழைக்க வேணும். இவளை கஷ்டமில்லாமல் வளர்க்கவேணும் என்பதே ஒரு நம்பிக்கையாய் எங்களை உழைக்கவைக்குது.

“என்றை செல்லம்... என்றை ராசாத்தி...”

“காணும் கொஞ்சினது. பிள்ளை எழும்பப்போகுது.”

“கமலா! இவளுக்கு நாங்கள் ஒரு குறையும் வைக்கக் கூடாது. பிள்ளையள் நல்லாயிருக்கிறதும் நொந்துபோறதும் தாய்தகப்பலால்தான்.”

“இவ்வளவு காலமும் தான் கஷ்டப்பட்டிடம். பலன் இனி கிடைக்கப்போகுது தானே. நீங்கள் ஏன் யோசிக்கிறீயள்.”

“உண்மைதான் கமலா. கொஞ்சநாளாய் எனக்கு நல்ல

நல்ல கனவெல்லாம் வருகுது. எவ்வளவோ சந்தோஷமாய் இருக்கிறன். — விடிய எழும்பி இந்தத் தோட்டத்தில் கண் விழிச்சா அன்று முழுக்க மனம் சந்தோஷமாய்த்தான் இருக்கும். எனக்குத் தெரியும் கமலா. உழைப்பு ஒருநாளும் வீண்போகாது. இந்தத் தோட்டத்து ஒவ்வொரு மண்ணும் என்றை தெய்வம். ஒவ்வொரு வாழையும் என்றை உயிர்.”

உணர்ச்சி வேகத்தில் வார்த்தைகள் இடறின.

அடுத்த நாள் காலை ஆனந்தன் வாழைகளுக்கு தண்ணீர் பாய்ச்சிக்கொண்டிருந்தான். திடீரென்று வேலி வாசலில் ‘சின்னண்ணை’ என்ற குரல் கேட்டதும் திடுக்கிட்டிருப்பினான்.

அவன் தம்பி துரை.

“டேய் துரை” ஆச்சரியமும் திகைப்புமாய் வாசலுக்கு ஓடினான்.

துரை மூன்று வருஷங்களிலும் நன்றாக வளர்ந்திருந்தான். மீசை கூட அடர்த்தியாய் இருந்தது. தலைமயிர் நன்றாக வளர்ந்திருந்தது.

“வாடா... உள்ளே வா... என்னடா திடீரென்று...”

துரையின் முகம் லேசாய் வாடியிருந்தது. இவனும் வந்த பிறகு அந்தக் குடும்பச் சமையை தன் இளந்தோளில் ஏற்றியிருக்கிறான்... அந்தக் களைப்பு.

“கமலா இங்கை வா. தம்பி வந்திருக்கிறான். ஏய் குஞ்சு. சித்தப்பாவடா சித்தப்பா.”

குழந்தையை துரை வாங்கியதும் குழந்தை சிரித்தது. மீசையை தடவிப்பார்த்தது.

“திடீரென்று என்ன அலுவல்துரை. வீட்டில...”

மேலே கேட்கமுடியவில்லை. கண்கள் கனத்தன.

“எல்லாரும் சுகம். சின்னண்ணை உன்னட்டை ஒரு உதவி கேட்க வந்தான்.”

“உள்ள வாவன். கமலா தேத்தண்ணி கொண்டு வா. அவிச்ச மரவள்ளி க்கிழங்கு இருக்குது. சாப்பிடுறியே.”

“வேண்டாம். தேத்தண்ணி மட்டும் போதும்.”

கமலா தந்த தேனீரைக் குடித்துவிட்டு திண்ணையில் அமர்ந்தான்.

“சொல்லு என்ன விஷயம்?”

“அக்காவுக்கு ஒரு இடத்தில கல்யாணம் நிச்சயமாயிருக்குது. ஆனால்... பதினையாயிரம் கையில் குடுக்கவேணும். எங்கடை மேட்டுக்காணி வித்து நகையள் செய்துபோட்டன். குடுக்க காசுக்கு எங்கை போறது என்ன செய்யிற தெண்டு தெரியேலை. பெரியண்ணையைக் கேட்டன். வீடு வாசல். டிரக்டரோட இருக்கிறான். ஆனால் உதவிசெய்ய மனமில்லை. காசு இல்லையாம். அம்மா உன்னை எதுவும் கேட்கக்கூடாதெண்டு சொல்லியிட்டா. எனக்கு என்ன செய்யிறதெண்டு தெரியேலை. அக்

காவுக்கு இதுபோனால் இனிமே கல்யாணமே நடக்காது. இதுவே எத்தனையோ கரைச்சலுக்கை ஓரளவு சரிவந்திருக்கு. முப்பத்தினாலு வயதுக்கும் மேல அக்காவை எப்பிடி வைச்சிருக்கிறது? பாவம் அவ. ஏதாவது உன்னால் ஏலு மெண்டால்...”

துரை நிறுத்தி ஆனந்தனை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

ஆனந்தனின் மனம் வேதனையில் பிசைந்தது. அக்காவின் முகம் மனதில் நிரம்பியது. தொண்டையில் எதுவோ அடைத்தது.

துரையை வேதனையோடு பார்த்தான்.

பாவம் இவன் எவ்வளவு சின்னவன். எல்லார் பொறுப்பும் இவன் தலையில்தானே. ஆனந்தன் கொஞ்சநேரம் அந்த வாழைத் தோட்டத்தை வெறித்துப் பார்த்தான். பிறகு துரையிடம் திரும்பினான்.

“நானைக்குக் காலமை வா. ஒரு முடிவு சொல்லுறன்.”

துரை போன பிறகு திண்ணையிலேயே வெகுநேரம் அமர்ந்திருந்தான்.

“என்ன செய்யப் போறியள்?” கமலா கவலையோடு கேட்டாள்.

“வேற வழியில்லை கமலா. நான் சிதம்பரப்பிள்ளையைப் போய்ப் பார்த்திட்டு வாறன். இந்தத் தோட்டத்தை விலைக்கு வாங்க எவ்வளவு நாளாய் ஆசைப்பட்டிருக்கொண்டிருந்தார்.”

கமலா திகைப்போடு அவனைப் பார்த்தான்.

“பரவாயில்லை. கை கால் இருக்குத்தானே. எங்கையாவது போய் உழைக்கலாம். நம்பிக்கையாய் உழைச்சால் அந்த உழைப்பு வீண்போகாது. நீ கவலைப்படாதே என்ன...”

அவள் தோளில் ஆதரவாய் தட்டிவிட்டு அவன் நிதானமாய் நடந்துபோனான். ❀

அட்டைப்படக் கவிதை

தாரகைப்பெண்!

குங்குமத்தின் நிறமெடுத்துக் கிழக்குவானம்
கோலங்கள் போடுவதேன்? சிறிப் பொங்கும்
வங்காளக்கடல் கன்னி மேனி யெல்லாம்
வடிவாகப்பட்டொளியில் நகைகள் செய்து
சிங்காரம் செய்வது ஏன்? பறவைக் கூட்டம்
சிறகடித்துப்பாடுவதேன்? தாரகைப்பெண்
சங்கத்தமிழ்த்தேனை அள்ளி வந்து
சங்கீதம் பாடுகிறாள் என்பதாலோ?

— செ. குணரத்தினம்.

ஒரு இனிய நண்பனின் இதயக் குமுறல்!

சாதனையின் திருமகனே! சற்குணனே பரமேசா!
வேதனையை ஏன்தந்தாய் வெற்றுடலாய்ப் போயினையோ!
முளுகின்ற வேதனையில் முழுவுடலும் வேகுதடா
பாழ்ப்பட்ட விதியதனில் பழிபோட்டும் ஆறுகிலேன்!

காயமது பொய்யென்பாய்; காற்றுகிப் போய்விட்டாய்!
தாயிழந்த கன்றினைப்போல் நானிங்கு தவிக்கின்றேன்!
வேசங்கள் வெறுத்தவனே வெந்தணலில் வெந்தாயோ
பாசத்தைப் பொழிந்தவனே பரமேசா போயினையோ?

காலனவன் கொடியவன்தான்; கைக்கயிறு தனைவிடுத்து
துப்பாக்கி துணைக்கொண்டு, எருமையதாம் வாகனத்தை
உறுமுகின்ற ஜீப்பாக்கி, காலத் தூதுவர்க்கு
நிறக்காக்கி அணிவித்து, நீவளர்த்த நிலையத்தின்
முன்றலிலே உனைப் பிடித்தான்;
இரத்தத்தில் சேராக்கி நடுத்தெருவில் வீசிவிட்டான்!

நாயைப்போல் சுட்டார்கள்; நடுத்தெருவில் போட்டார்கள்!
பாவிச் சிறுக்கர்களின் பாதகச் செயலதனால்
ஆவி துடிக்குதடா; அடிவயிறு எரியுதடா!
கேவிக் குரலெழும்ப(க்) கண்ணீரும் பொழியுதடா!

வடகோவை வரதராஜன்.

தீரையும் கதையும்

இயக்குனர் ப. நீலகண்டன்

'கப்பல்' என்ற சொல்லின் முழுமையான விளக்கம் எந்தக் கலைக் களஞ்சியத்திலும் இல்லை. அது கடலில் மிதந்துகொண்டிருக்கிறது.

இதைப்போலவே, தாஜ்மஹாலின் அழகைப்பற்றி எத்தனை வர்ணனைகளைப் படித்தாலும், அதன் உண்மையான அழகைப் புரிந்து துயக்கவேண்டுமென்றால், ஆக்ராவி லுள்ள யமுனை நதிக்கரைக்குச் சென்றால்தான் முடியும்.

இந்த எளிய உண்மையே, திரைப்படம் என்ற அரிய கலையின் அடிப்படை.

திரைப்படத்தின் முக்கிய அம்சம் காட்சியாகக் காட்டுவதுதான்.

'காதுகள் மறந்துவிடும்; கண்கள் எப்போதும் நினைவு வைத்திருக்கும்' (Bars forget; but eyes always remember) என்று கூறுவார்கள்.

நாம் ஒன்றைப் படிக்கும்போதும் கேட்கும்போதும் அங்கே மொழிக்கு ஒரு முக்கிய இடமுண்டு.

ஆனால் அதையே காட்சியாகப் பார்க்கும் போது, மொழியின் முக்கியத்துவம் குறைந்து போய்விடுகிறது.

'கப்பல்' என்ற சொல்லைப் படிக்க நிச்சயமாகத் தமிழ் தெரிந்திருக்கவேண்டும்.

ஆனால், கப்பலைக் கண்ணால் பார்த்துப் புரிந்துகொள்ளத் தமிழ் வேண்டியதில்லையே! இதைப்போலவே ஆங்கில மொழியிலுள்ள ஒரு கதையைப் புரிந்துகொள்ள ஆங்கிலம் தெரிந்திருக்கவேண்டும். ஆனால் ஆங்கிலம் அறியாதார்கூட ஆங்கிலப் படங்களைப் புரிந்து ரசிக்கிறார்களல்லவா?

உலகில் நூற்றுக்கணக்கான மொழிகள் இருந்தாலும், மக்கள் அனைவருமே புரிந்து கொள்ளக்கூடிய உலகமொழி திரைப்படம் ஒன்றுதான்.

ஆனால், இது உதடுகள் பேசும் மொழியல்ல. உள்ளத்தால் பேசும் மொழி; உணர்ச்சிகளால் வடிவம் பெறும் மொழி.

ஒரு திரைப்படம் சிறப்பான வெற்றி பெறுகிறதென்றால், அதன் அடிப்படைக் காரணம் எது? நடிப்பா? இசையா? ஒளிப்பதிவா? உரையாடலா?

ஒரு கதை.....

இரவு நேரம்..... இடியும் மழையும் ஆட்சி செய்துகொண்டிருந்தன.

நான்கு வழிப்போக்கர்கள், பாதையோரத்திலிருந்த பாழடைந்த மண்டபம் ஒன்றைச் சரணடைந்தனர்.

அவர்கள் கால் வைத்ததும், மண்டபம் கிடுகிடுவென்று ஆடத்தொடங்கிவிட்டது.

ஒருவன் சொன்னான் : "நம்மில் யாரோ ஒரு பாவி இருக்கிறான். ஒவ்வொருவராக வெளியேறுவோம். எவன் சென்றதும் மண்டபம் ஆடுவது நிற்கிறதோ, அவன்தான் பாவி!"

மனிதன் : எங்க வீட்டில் சரியான நுளம்பா இருக்குதே.

மந்திரவாதி: அதுக்கென்ன ஒரு நுளம்பு யாகம் செய்துவிட்டால் சரி. இருநூற்றி ஐம்பது ரூபா செலவாகும்.

— சிவஞானசுந்தரம்.

மற்றவர்களும் ஒப்புக்கொண்டனர்.

முதலில் ஒருவன் வெளியே சென்றான்...
மண்டபம் ஆடிக்கொண்டேயிருந்தது;

இப்படியே இரண்டாமவனும், மூன்றாமவனும் வெளியே வந்தனர். மண்டபத்தின் ஆட்டம் நிற்கவில்லை.

நான்காமவன்தான் பாவியோ?

அவனும் வெளியேறினான். இதுவரை ஆடிக்கொண்டிருந்த மண்டபம், ஆட்டத்தை நிறுத்தவில்லை... மாறாக, இடிந்து விழுந்தது.

இப்போதுதான் மற்றவர்களுக்குப் புரிந்தது... 'அவன்தான் புண்ணியவான்; அவனுக்காகவே மண்டபம் இடிந்து விழாமலிருந்தது' என்ற உண்மை.

"படத்தின் வெற்றிக்கு நட்சத்திரங்கள் தாம் முக்கியம்; இல்லை இசைதான் முக்கியம்; இரண்டுமில்லை, ஒளிப்பதிவுதான் முக்கியம்..." எனச் சொல்வதெல்லாம், தாங்கள்தான் புண்ணியவான்களென்று முதல் மூன்று வழிப்

போக்கர்களும் எண்ணிக்கொண்டதைப்போல்தான்.

உண்மையில், ஒரு படத்தின் வெற்றிக்கு அடிப்படையான காரணம் கதைதான்.

நல்ல கதை ஒன்று அமைந்துவிட்டால், தாய்க்கோழியைத் தேடிவரும் குஞ்சுகள்போல், நடிப்பும், படப்பிடிப்பும், இதயத்தைத் தொடும் உரையாடல்களும், இனிய இசையும் தாமே ஓடிவந்து ஒட்டிக்கொள்ளும்;

ஸ்டாலின் கூறினார் "ரஷ்யா முன்னேற மூன்று வழிகள் இருக்கின்றன. புரட்சி-புரட்சி-புரட்சி" என்று.

அதைப்போலவே ஒரு திரைப்படம் வெற்றி பெறவும் மூன்று வழிகள் இருக்கின்றன. கதை - கதை - கதை!

சமூகத் தொண்டர்களுக்குச் சத்தியம் வேண்டும்; அரசாங்க ஊழியர்களுக்குக் கடமை வேண்டும்; அரசியல்வாதிகளுக்கு நேர்மை வேண்டும்; பெண்ணுக்கு கற்பு வேண்டும்; திரைப்படத்துக்குக் கதை வேண்டும்.

மக்கள் எதற்காகத் திரைப்படத்துக்கு வருகிறார்கள்?

பொழுதுபோக்குக்காக மட்டும்தான் என்று சொல்லமுடியாது.

உறக்கத்தைக் கெடுத்துக்கொண்டு இரவு இரண்டாம் காட்சிக்கு வருகிறார்களே, அவர்களை எல்லாம் பொழுதுபோகவில்லை என்று வருகிறார்கள்?

கடற்கரை, பூங்கா, நண்பர்களுடன் அரட்டை என்று எத்தனையோ இலவசப் பொழுதுபோக்குகள் இருக்கின்றனவே...!

அவற்றையெல்லாம் விட்டுவிட்டு திரையரங்குகளில் முட்டி மோதிக்கொண்டுவந்து பணத்தைக் கொட்டிக்கொடுப்பது ஏன்?

திரைப்படம் ஓர் அற்புதமான கலை.

கலையின் முக்கியமான நோக்கம், எந்தக் கலையானாலும் அது நல்லதையே சொல்ல வேண்டும். நல்லதைச் சொன்னால்தான் அது கலை. அந்தக் கலைகளிலேகூட மிகப் பெரியது "மனிதன் எப்படி வாழவேண்டும்" என்ற கலைதான்!

முதலாளிகள்

பாடுபடும்
பாட்டாளிகளின்,
அபிலாசைகளை
அடகுவைத்து -
தேவைகளை
ஈடுவைத்து -
உணர்ச்சிகளைப்
பலியாக்கி -
மனச்சாட்சியை
விற்று -
வளமாய்
வாழ்வமைக்கும்
இரவலர்கள்!

— வேலணையூர்
சு. கருணாநிதி

அந்தப் பெரிய கலைக்கு துணை செய்வதாக, அத்துடன் இணைந்து நிற்பதாகவே திரைப் படக் கலையும் இருக்கவேண்டும்.

நான்கு சுவர்களுக்கு நடுவே இருளில் அமர்ந்து மணிக்கணக்காக ஒரு வெண் திரையையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றால், அந்த மக்களுக்குப் பயன்படும் வகையில் உருப்படியாக எதையாவது திரையில் காட்ட வேண்டாமா?

நாம் காட்டுகின்ற திரைப்படம் காண்போரின் மூளைக்கு வேலை கொடுக்கவேண்டும்; அவர்களுடைய கற்பனையைத் தூண்டவேண்டும்; இதயத்தைத் தொடவேண்டும்; உற்சாகத்தை வழங்கவேண்டும்; தன்னம்பிக்கையை உண்டாக்கவேண்டும்; வாழ்க்கையோடு போராடும் வலிமையைக் கற்றுத்தரவேண்டும்; சமூகத்துக்கும் அரசாங்கத்துக்கும் அவர்களுடைய கடமையை உணர்த்துவதாக இருக்கவேண்டும்.

இவற்றையெல்லாம் சுவையான கதைகளின் வாயிலாகச் செய்யவேண்டும்.

திரையில் சொல்லப்படும் கதைகள் எப்படி இருக்கவேண்டும்?

“உண்மையான மனிதர்களைப்பற்றியும், உண்மையான பிரச்சினைகளைப்பற்றியும் சொல்வதுதான் ஒரு நல்ல கதை” என்கிறார் ரஷ்ய நாட்டுத் திரைப்பட இயக்குனரான ஐசன்ஸ்டீன்

வாழ்க்கையில் நிழல் படியும்போதுதான் திரைக்கதை வலிவுபெறுகிறது; பொலிவடைகிறது.

இருக்கின்ற வாழ்க்கையைக் காட்டினால் மட்டும் போதுமா?

அத்துடன் ஓர் இடைசிய வாழ்க்கையை மாணசீகமாக உணரச்செய்து, அதை நோக்கி மக்களை அழைத்துச்செல்வதாகவும் இருக்க வேண்டும்.

எல்லா வகைக் கதைகளுக்கும் இது பொருந்துமென்றாலும் திரைப்படத்தின் சக்தியைக் கருத்தில்கொண்டு பார்க்கும்போது திரைக்கதைக்கு இது அதிகமாகப் பொருந்துகிறது.

ஒரு திரைப்படத்தின் வெற்றிக்கு நல்ல கதைதான் காரணம் என்று கூறினேன்.

ஆழம்

உன்னுடைய உருவத்தை “எக்ஸ்-ரே”

எடுத்துப் பார்த்தேன்! எங்கும் - கவிதைதான் தெரிந்தது!

மகிழ்ச்சியுடன் உன் உள்ளத்தையும் “எக்ஸ்-ரே”

எடுத்தேன்! அங்கு . . .

ஞானத்தையல்ல; ஊனத்தைத்தான் காண முடிந்தது!

“அன்புநெஞ்சன்”

ஆனால் ஒரு நல்ல கதை இருந்தால் மட்டும் போதாது. அதை ஒரு நல்ல திரைக்கதையாகவும் அமைக்கவேண்டும்.

சமையலுக்குத் தேவையான எல்லாப் பொருள்களும் இருந்தால்கூட அவற்றை அளவாகச் சேர்த்து பதமாகச் செய்யும்போதுதான் உணவில் சுவை கூடுகிறது.

திரைக்கதையை அமைப்பதும், இதைப் போன்றதுதான்!

படிக்கின்ற கதையைவிட, படமாகப் பார்க்கின்ற கதையை அமைப்பது கடினமான செயல்.

புத்தகக் கதைக்கும் திரைக் கதைக்கும் ஓர் அடிப்படையான வேற்றுமை உண்டு.

ஒருவன் “என்ன செய்தான்” என்று சொல்வது புத்தகக் கதை; அதை “எப்படிச் செய்தான்” என்று கூறுவதுதான் திரைக்கதை.

எனவே, திரைக்கதையில் வர்ணனைகளை விடச் சம்பவங்களுக்குத்தான் முதலிடம். உரையாடல்களைவிட உணர்ச்சிகளே முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

வெறும் சம்பவங்கள் மட்டும் போதா. அவற்றில் நாடகச் சுவை (Dramatic Presentation) இருக்கவேண்டும். எந்தச் சம்பவத்தை எப்படி அமைத்தால் திகைப்பை ஏற்படுத்த முடியும் என்பதை ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் சிந்திக்கவேண்டும். அது புதுமையானதாய் இருக்குமாறும் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும்.

அழகிய பெண் என்றால் அவள் உடலில் வளைவுகள் இருக்கும்!

அதைப்போலவே ஒரு நல்ல திரைக்கதை என்றால் அதில் சுவையான திருப்பங்கள் இருக்கவேண்டும்.

மற்றொன்று மக்களைத் தன் வயப்படுத்தும் ஆற்றல் திரைக்கலைக்கு உண்டு. அந்த ஆற்றலின் நுணுக்கத்தைத் திரைக்கதையில் கையாள வேண்டும்.

எல்லாவற்றிலும் மிக முக்கியமானது — “இந்தக் கதையின் மூலமாக மக்களுக்கு நாம் என்ன சொல்ல விரும்புகிறோம்?” என்பதுதான்.

எதைச் சொன்னாலும், உண்மையைச் சொல்லவேண்டும். உண்மையைச் சொல்வதாக எண்ணிக்கொண்டு நாட்டில் நடப்பவை எல்லாவற்றையும் திரையில் காட்டுவதும் கூடாது.

எங்கோ ஓரிடத்தில் நடக்கின்ற சில தவறுகளைப் பெரிதுபடுத்திக் காட்டுவதால் சமூகத்தின் பண்பே கெட்டுப்போகும்.

‘நாம் படத்தில் காட்டுகின்ற காட்சிகளை ஊர் மக்கள் மட்டும் தான் பார்க்கின்றார்கள்’ என்று எண்ணவேண்டாம். நம் வீட்டுக் குழந்தைகளும் பார்க்கிறார்கள்.

“திரைப்படம் மக்களைக் கெடுத்துவிடுகிறது” என்று சிலர் கூறுகிறார்கள்.

இராவணனும் துரியோதனனும் எந்தத் திரைப்படத்தைப் பார்த்துக் கெட்டுப்போனார்கள்?

திரைப்படம் தோன்றுவதற்கு முன்பே தீயவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். திரைப்படம்

களின் செல்வாக்கு மிகுந்துள்ள இந்தக் காலத்திலும் நல்லவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

திரைப்படம் ஓர் உலக மொழி.

ஒரு மொழியைச் சிலர் கொச்சையாகப் பயன்படுத்துவதால், அந்த மொழியே தேவையில்லை என்று கூறமுடியுமா?

திரைக்கலை ஒரு கோயில்.....

கோயிலிலுள்ள தெய்வச் சிலைகளைத் திருடுவதற்கென்று சிலர் வருவது உண்டு. அதனால் கோயிலை கூடாது என்று சொல்கிறோமா?

திரைப்படம் ஒரு வலிமையுள்ள சாதனம். அதனாலேயே அதற்குள்ள பொறுப்பும் அதிகமாகிறது.

வட்டமான பெட்டிக்குள்ளே அடைக்கப் பட்டிருக்கும் படச்சுருள், வாழ்க்கைக்குத் தேவையான கருத்துகளை வலியுறுத்துவதாகவே இருக்கவேண்டும்.

நச்சுப் பிரசாரத்தில் ஈடுபட்டால் படப் பெட்டி பாம்புப் பெட்டியாக மாறிவிடும்!

திரை ‘வெண்மையாக’வே இருக்கட்டும்! அதில் ‘கறை’ படியவேண்டாம்!

கதைகள் உண்மைகளை விளக்கும் கலைப் படைப்புக்களாகவே திகழட்டும்! கலப்படம் செய்து விற்கப்படும் வியாபாரப் பொருள்களாக வேண்டாம்!

திரையின் வளமான கதை தொடரவேண்டுமானால் கதைக்கும் மனசாட்சிக்கும் இடையில் எந்தத் ‘திரை’யும் விழக்கூடாது.

வளர்க திரைக்கலை.

(நன்றி: உலகத் தமிழ் மாநாட்டு மலர்-மதுரை 1981)

அடுத்த இதழில்...

ஈழத்துப் பிரபல திரைப்படக் கலைஞர்

கே. எஸ். பாலச்சந்திரன்

எழுதுகிறார்.

ஏழை சொல்

அம்பலம் ஏறுகிறது!

மழை லேசாகப் பெய்து கொண்டிருந்தது. பெரிய மழை என்றும் சொல்ல முடியாத, தூறல் என்றும் சொல்ல முடியாத அந்த மழையில் காளை பூட்டிய வண்டிலினுள் படுத்திருந்தான் அவன்.

வலது கை ஆள் காட்டி விரலும், சுட்டை விரலும் சேர்ந்து, எரிந்து அணைந்துபோன - இனியும் புகைக்கமுடியாத சுருட்டொன்றை வைத்திருந்தன. கூலிக்கு இனியாரும் வருவார்கள் என்று சொல்லமுடியாத நிலைமை. லேசாக பெய்யும் மழையில், சலசலப்பை உண்டாக்கிக்கொண்டிருக்கும் செடிகளைப் பார்த்த படியே வண்டிலோடு சாய்ந்து எதையோ யோசித்தபடி படுத்திருந்தான்.

வண்டிலின் மேல்தகரத்தில் நீர்த்துளிகள் விழுந்து பலமான சப்தத்தை எழுப்பியதாயினும் அது அவனுக்கு இடைஞ்சலாக இருக்கவில்லை. கடுங்குளிர் காரணமாக உடல் முழுவதையும் போர்த்தியிருந்தான். தலையில் முண்டாசு சுற்றியிருந்தான். முகம் மட்டும் முடாமல் கிடந்தது.

அவன் எதைப் பற்றி யோசிக்கிறான் என்று சொல்ல முடியாவிடினும், யாரையோ நினைத்துவாடுகிறான் என்பதன் அடையாளமாக கண்களில் சிலதுளி கண்ணீர் படர்ந்திருந்தது.

கயிற்றினால் கட்டி தொங்க விடப்பட்டிருந்த பாயும் பாணையும் அந்த வண்டிலிற்குள் ஓர் குடும்பம் வாழ்வதாக உணர்த்திற்று. அதைத்தவிர சிறிய வாங்கு ஒன்று. அவ்வளவுதான் அவனது வீடு-சொத்து-சுகம்-எல்லாமே.

“சோமாரி!”

இதுதான் அவனது பெயர். ஒருதரம் அவன்

திரும்பிப் படுத்துக்கொண்டான். அந்த வண்டிலில் பூட்டப்பட்டிருந்த காளை சில வினாடிக்கொருமுறை குளிர்க்காக சில்லிட்டுக்கொண்டது. பசியினாலும் குளிரினாலும் நடுங்கிக் கொண்டிருந்த தன்பொருட்டு ஒருமுறை பெரிதாக கத்திவிட்டு ஓய்ந்தது. திடுக்கிட்டு விழித்தான் சோமாரி. சுருட்டை நாலடிக்கு அப்பால் விசிவிட்டு வலக்

கையை வண்டில் தளத்தில் ஊன்றியவாறு இறங்கி தள்ளாடியபடி வெளியே வந்தான்.

வந்தவன், வண்டில் தளத்தில் கட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த, வைக்கோலை எடுத்துக் கட்டை அவிழ்த்து மாட்டினருகில் செல்லும்போது, வண்டிலின் பின்புறமிருந்து கரோமான குரலொன்று கேட்டது.

“வண்டில் வருமோ?”

வைக்கோலை நிலத்தில் வைக்கப்போனவன் அப்படியே நின்றபடி திரும்பினான். மீசைக்கு பஞ்சமில்லாத ஒரு நெடிய உருவம் நின்றிருந்ததை அந்த மெல்லிய இருளிலும் கண்டுகொண்டான். கையில் பெரிய தோல் பை. வெளுத்துலர்ந்த வெள்ளைச் சீருடை பளிச்சிட்டது. சோமாரியின் பதிலைக் காணாத அவர் திரும்பவும் கேட்டார்.

“மயக்கமோ...? வண்டில் வருமோண்டு கேட்டான்”

ஒருமுறை தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்ட சோமாரி வைக்கோல் கட்டை சாக்குப் பையில் போட்டுவிட்டுக் கேட்டான்.

“எங்கை போக வேணும்?”

“செம்மணி வீதிக்கு”

“ஏறுங்கோ”

அவரின் தோல்பையை வாங்கி வண்டியின் பின்புறமாக உள்ளே தள்ளி விட்டு முன்பக்கம் சென்றான்.

அந்த நிமிடம் வரை வண்டியில் தோல்பைகாரர் ஏறுததைக் கண்ட சோமாரி ஒரு கணம் நின்றான். அவன்

சு. உதயநாசன்

ஏதோ கேட்க முயலும்போது வந்தவர் கேட்டார்.

“வாடகை எவ்வளவு சொல்லுறாய்?”

“ஏதாவது போட்டு தாருங்கோ”

“அதெல்லாம் முடியாது. சரியான வாடகையை சொல்லவேணும்”

“மூன்று ரூபாய் தாருங்கோ”

“மூன்றே?” வாயை பிளந்தார்.

“வைக்கோல் வாங்க வேணும்”

“சும்மா இரு. ஒரு ரூபாய் தாரன்”

“அய்யா சரியான குறைவு” அவன் கெஞ்சாத குறையாகப் பார்த்தான்.

“சரி ஒரு ரூபாவும் கூட இருபத்தைந்து சதமும் தாரன்”

இதை விட்டால் வேறு யாரும் வரப்போவதில்லை என சோமாரி உணர்ந்திருந்தாலும், இரண்டு மைல் பயணத்துக்கு இது சரியான குறைவு என எண்ணிக்கொண்டான்.

சோமாரியின் “சரி” எனும் பதிலுக்குக் காத்திருந்த வர்போல, வந்தவர் பின்புறமாகப் படிவழியே ஏறி வண்டிலுக்குள் புகுந்துகொண்டார். தனது கர்ச்சிப்பினால் ஒரு தடவை வண்டில் வாங்கைத்துடைத்துவிட்டு கர்ச்சிப்பை வாங்கில் விரித்துவிட்டு, அமர்ந்துகொண்டார்.

பனிக்கு ஒடுங்கியிருந்த காளை சோமாரியின் சவுக்கடிக்குப் பணிந்து தன்னைத் தயாராக்கிக்கொண்டது. சோமாரி விளக்கை ஏற்றினான். வந்தவர் பெரிதாக ஏப்பம் விட, இரண்டு பசிப்பிடித்த ஜீவன்கள் கஷ்டப்பட்டுப் பயணத்தைத் தொடர்ந்தன.

ஊர்ந்து கொண்டிருந்த வண்டிக்கு, வந்தவர் வேகம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

தன்னால் முடிந்தவரை மாடு வண்டியை இழுத்துக்கொண்டிருந்தது. இரண்டு வீணடிகளைக்கூட வீணடிக்க விரும்பாதவராக வந்தவர் அதட்டிக் கொண்டே சென்றார்.

கோப்பாய் விதிவழியாகச் சென்று கல்வியங்காட்டுச் சந்தியில் திரும்பி வண்டி ஒரு மைலைக் கடந்துவிட்டது. சோமாரியால் சும்மா இருக்க முடியவில்லை ஏதாவது கதைக்கலாமா?... எதைக் கதைப்பது? எனது துக்கத்தில் அவரிடம் பங்குபோடலாமா? சிந்தனைச் சிறைக்குக் கைதியாகாமல் மெதுவாகக் கதையைத் தொடங்கினான்.

“அய்யா ஊருக்கு புதுசோ”

“ம்”

“அய்யா கொழும்போ”

“ம்”

“எண்டபேர் சோமாரி”

“ம்”

“தனிக்கட்டை”

“ம்”

தாராளமாக “ம்” விற்கப்பட்டது. காசுக்குத்தான் கசவஞ்சி என்றாலும் வார்த்தைகளைக்கூட வீணடிக்க ஆசைப்படாதவர்போலிருந்தது அவரது வார்த்தைகள். ஆனாலும் தன் முயற்சியில் சற்றும் மனம் தளராத சோமாரி தான் சொல்லவேண்டியதை மெதுவாகச் சொல்லவாரம்பித்தான்.

“அய்யா உங்களுக்கு ஒன்று தெரியுமோ?”

“ம்”

“நேற்று காலம்பர பாருங்கோ எண்ட பெஞ்சாதி செத்துப்போனா”

“சும்மா இரோய், அவசெத்தா செத்துட்டு போகிறா என்னையும் சேர்ந்து சாகவா சொல்லுறாய்? நல்ல காரியமா போறன் சாவாக ஆரம்பிச்சுட்டாய் ராஸ்கல்”

இப்பொழுது பேசினாராயினும் சோமாரியை அப்படியே

சேற்றுத் தண்ணிக்குள் புதைத்தமாதிரி அவர் பேசியது, அவன் மனசின் ஒரு பகுதியில் குண்டுசியால் குத்தியது போலிருந்தது. அதற்குப்பின்பு அவன் எதுவுமே பேசவில்லை.

சோமாரியின் மௌனம் வந்தவரின் வாலைப் பொத்தி விட்டது. ஆனால் சோமாரியின் மனது பல விஷயங்களைப் பேசியது.

‘தனக்கு வந்தால்தான் தெரியும் மனக்கஷ்டமும் மன்னடை நோவும்’ என்று நினைத்தபடியே கண்களில் வழிந்த சிறுதுளி கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டான் சோமாரி. இனியும் ஓடமுடியாத நிலையில் மாடு தள்ளாடியபடியே போய்க் கொண்டிருந்தது.

நேற்று அதிகாலை எழும்பும்போது தலையிடியென்று சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தவன், சோமாரி ஊருக்கெல்லாம் பால்சப்ளை செய்துவிட்டு விடுவந்து பார்க்கும்போது யமனோடு ஓடிப்போயிருந்தான்.

என்ன நோய் என்று கேட்க யாரும் இல்லை. சடங்கு என்று சொல்ல எதுவுமில்லை. வெள்ளைத் துணியால் சுற்றி பக்கத்துக் காட்டில் வைத்து எரித்துவிட்டு வரும்வரை துணை வேன்று யாரும் இல்லை. ஆனால் வேடிக்கை பார்க்கக் கிராமமே துணை நின்றது. பக்கத்து வீடென்று முகத்துக்காக ஓகிருவர் நின்றிருந்தனர். அத்தோடு சரி. சவச்சடங்கு, படைப்பு, களிப்பு என்று ஒன்றுமேயில்லை. காரணம் அவன் பண வசதியோ அன்றி வேறு வசதியோ பெறமுடியாத கீழ் சாதி.

சவத்தை எரித்துவிட்டு விட்டுவாசலுக்கு வரும்முன்பே விட்டுக்காரர் கழுத்து அறுத்து விட்டார் -

“யோவ் உனக்கு இனிமேல் வீடு தர ஏலாது. தனி மனுசன்தானே எங்கையாவது சந்தி சாக்கடையில் படுத்துக் கொள்”

அவன் பேச்சுக்காக அந்த விட்டுக்காரர் பொறுத்திருக்க

வில்லை. தானாகவே அங்கிருந்த பொருட்களைக் கொண்டு வர வொளியே விசிவிட்டுக் கதவை மூடி சாவியைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்.

அன்பு மனைவியும் போனால், அத்தோடு எல்லாமும் போனது போலிருந்தது சோமாரிக்கு. இந்த நிமிடம்வரை அவன் அழவில்லை. வெளியே விசப்பட்ட பெட்டி, பாம்பு, சட்டி, அகப்பை இவ்வளவையும், வண்டிக்ஞள் வைத்துவிட்டு, ஆசை தீருமட்டும் அழுதான். அழுது பயன் என்ன? பிற்பகலே சக நிலைக்குத் திரும்பி விட்டான்.

“ஏனப்பு நான் இதில இறங்குறன்”

வந்தவரின் குரலுக்கு அடிபணிந்த சோமாரி வண்டியை நிறுத்தினான். தனது பையைத் தூக்கிக்கொண்டு கீழிறங்கி வந்தவர், சோமாரியின் கையில் அந்த குற்றி நாணயத்தைத் திணித்துவிட்டு நகர்ந்து விட்டார். மிகுதி இருபத்து ஐந்து சதத்தைக் கேட்டுப் பெற அவர் அங்கு இல்லை.

“ஏமாத்திப் பிழைக்கிறாங்குள் கசவஞ்சிப் பயலுகள்”

சோமாரி தன்னுள்ளே திட்டிக்கொண்டான். மாட்டைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது. இனியும் பொறுத்துக்கொள்ளாதுபோலிருந்தது. வண்டியை விட்டுக் கீழிறங்கி வைக்கோல் கட்டை எடுக்கப் போனான்.

அப்பொழுது ஒரு சோடி அவன் கண்ணில் பட்டது. வண்டியை நோக்கி வந்த அவர்கள் சோமாரியைப் பார்த்து,

“வெள்ளைத் தோப்புப் பக்கம் போகவேணும்” என்றார்கள். சோமாரி தயங்கினான்.

“மூன்று ரூபாய் தாரம்”

மூன்று ரூபாய் என்றதும் அவனுக்குத் தியாகராஜ பாகவதரின் பாட்டு கேட்டமாதிரியிருந்தது. சரி என்று விட்டான். மாடு என்ன பாவம் செய்ததோ தெரியவில்லை, சாப்பிடப் பவனில்லை, அவனும்

மழை

கமலினி
முத்துலிங்கம்

பிழைப்பிற்கு வழியான
உழைப்பிற்காய்
அழுகின்றேன்;
உழவனே!

நீ உழைப்பதால்
களைப்புத்தான்
உனக்கு மிச்சம்;
சலிப்பாக இருந்ததால்
சில காலம்,
நான் விறைப்பாக
இருந்துவிட்டேன்!
இதனால், பழிக்குத்தான்
நான் ஆளானேன்;
உன் பிழைப்புக்கோ
வழியில்லை!

விடிவு என
நான் நினைத்து
இன்று பொழிந்தாலும்,
முடிவின் நிலை
அடைந்த உனக்கு
பிடி சோராவது
கிடைக்க எண்ணி
மனச் சோர்வுடன்
அழுகின்றேன்!

தான் சாப்பிடவில்லை. ஜோடி பின்புறமாக ஏற வண்டி நகரத் தொடங்கியது.

சோமாரியின் சவுக்கடிக்கு மாடு வேகம் எடுக்க முயற்சித்தது. முடியவில்லை. சோமாரியோசித்தான். இளம் தம்பதிகள் இவர்கள்கூடவா என்னுக்கீத்தில் பங்குகொள்ளமாட்டார்கள்? இவர்களுக்காவது சொல்லிப்பார்க்கலாம். ஆரம்பித்தான், மெதுவான கணைப்புடன்.

“சாமி என்ட பெஞ்சாதி நேற்றுக் காலம்பர செத்துப் போனான்”

பின்புறமிருந்து சிறிய தொரு “ம்” வரும்வரை காத்திருந்தான் சோமாரி. வரவில்லை. ஐந்து வினாடிகள் பொறுத்திருந்தான். அவனால் பொறுக்கமுடியவில்லை, மீண்டும் கணைத்தான்.

“சாமி என்ட பெஞ்சாதி போய்ட்டான்”

பதில் இல்லை. திரும்பிப் பார்த்தான், பார்க்கமுடியாத காட்சி. இளம் கணவனும் மனைவியும் ஆயிற்றே. திரும்பிக் கொண்டான். அவர்களது சல்லாபம் தன்னுடைய வண்டியிலையா வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்? என நினைத்துக் கொண்டான். யாருக்குத்தான் சொல்வது தன்னுக்கத்தை? மௌனமாக அழுதுகொண்டே போய்க்கொண்டிருந்தான்.

எப்படியோ வெள்ளைத் தோப்புக்கு வண்டி வந்துவிட்டது. மூன்று ரூபாயைப் பையினுள் போட்டுக்கொண்டவன் வைக்கோல் கட்டை எடுத்துக் கொண்டு மாடருகில் சென்று கட்டை அவிழ்த்து விரித்து பரப்பிவிட்டான்.

எச்சில் சோற்றைக் கண்ட நாய்க்கூட்டத்தின் பசியை, இந்த மாடு சாப்பிடும் பாவனையில் புரிந்துகொள்ளக்கூடியதாகவிருந்தது. கண்ணீரைப் பரப்பிவிட்டவாறே அது புசிக்கத்தொடங்கிற்று. சோமாரி வண்டிலிருள் சென்று, அந்த பிய்ந்துபோன ஓலைப் பையினுள் இருந்த காய்ந்த பாண்டுண்டை எடுத்துக்கொண்டான்.

அதற்குக்கூடக் கொடுத்து வைக்காதவன்போல, பக்கத்தில் நின்று அழைத்த உருவத்தைப் பார்த்தான் -

“சாமி எங்களை போக வேணும்?”

“போய்க்கொண்டேயிருப்பேன். சாப்பிட ஓட்டல்கிடைச்சாலும் இறங்கிவிடுவன்”

மாட்டுக்குக் கொடுத்த வைக்கோலை அப்படியே தூக்கி வண்டிலுக்குக்கீழ் கட்டப்பட்டிருந்த தொட்டிலில் போட்டு விட்டு, பாணை மீண்டும் பையினுள் போட்டுவிட்டு வண்டிலில் ஏறிக்கொண்டான். வந்தவரும் பின்புறமாக ஏறி அமர்ந்துகொண்டார்.

மாடு இனிமேலும் நடக்காதுபோலிருந்தது. ஆனால் சோமாரியின் சவுக்கடிக்குப் பயந்து நடந்துகொண்டிருந்தது. வந்தவர் “நானொரு ராசியில்லா ராஜா...” என மெட்

டைக் கொலை செய்தபடி அமர்ந்திருந்தார்.

நல்ல ‘மூட்’இல் இருக்கிறார். போலிருந்தது. சோமாரி தனது கதையைச் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

“அய்யா”

“என் வாசத்துக்கில்லை இதுவரை ரோஜா”

“அய்யா என்ட பெஞ்சாதி நேற்றுக் காலம்பரசெத்துப்போய்ட்டா”

“ஆயிரம் காணட்டும் மனசு... என் ஆசைக்கு இல்லை உறவு”

அவர் பாடலின் மெட்டின் குரலையுருவி கொலை செய்து விட்டிருந்தார். சோமாரி ‘தானொரு ராசியில்லா ராஜா’ என நினைத்துக்கொண்டான். ‘ச்சா’ என்ன உலகம்து? யார்தான் மற்றவன் துக்கத்தில் பங்கு கேட்கிறான்? மற்றவன் சந்தோஷத்தில் மட்டும் பொருமை கொள்கிறான்.

சோமாரி பேசாமல் இருந்துவிட்டான். வண்டியும் நின்றுவிட்டது. சோமாரி சரமாரியாக மாட்டுக்குச் சவுக்கால் துளைத்தடித்துவிட்டான். மாடு நகரவில்லை. பதிலாக ‘சடார்’ என நிலத்தில் விழுந்து விட்டது.

வண்டிலின் முன்பக்கமும் அப்படியே முன்புறம் சாய,

சோமாரி கீழே விழுந்துவிட்டான். உள்ளே இருந்தவர் ஒருதடவை சாய்ந்துவிட்டு எழுந்து இறங்கிக்கொண்டார். வாய் நிறைய நுரை சொட்டச் சொட்ட மாடு அமர்ந்து கொள்ள, சோமாரி மாட்டுக்கு நீரும் வைக்கோலும் கொடுக்க முயல, பிரயாணி ஓசிப் பயணத்துடன் அப்பால் வேகமாக நடந்து மறைந்துவிட்டான்.

ஒருகணம் அவரைக் காணாமல் திகைத்துப்போன சோமாரி, இரண்டு ரூபா நஷ்டம், அவனால் என்ன செய்ய முடியும்? அலுப்புடன் மாடருகில் வந்து அமர்ந்துகொண்டான். வைக்கோலை மெதுவாகப் புசித்துக்கொண்டிருந்த மாடு ஒரு வினாடி அவனைப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் புசிக்கத் தொடங்கிற்று. சோமாரி ஒருகணம் யோசித்தான். மறுகணம் மாட்டின்முன் அமர்ந்து கொண்டு அதன் முகத்தைத் தடவியவாறே தனது சோகக் கையை மாட்டுக்குச் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

“நேற்ற்தான் செத்துப் போய்ட்டா ஓம். செ... த... து... ட... டா... தலைவி. போ... ய... ட... டா...”

இவன் ஏதோ பேசுவதை உணர்ந்த மாடும் ஒருதரம் தலையை உயர்த்திக்காட்டியது. பின்பு வைக்கோலைப் புசித்தவாறே இவன் சொன்னதைக் கேட்டுப் பரிதாபப்படும் பாவனையில் அசைவெட்டியது.

“ம்” என்றுகூட சொல்லவில்லை - எடுத்தெறிந்து பேசவில்லை - சினிமா மெட்டைக் கொலை செய்யவில்லை - சல்லாபம் கொள்ளவில்லை. உணவு கிடைத்ததால் ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டபடி ஆறுதலாக இவன் சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்ததோ?

தன் கண்களில் துளிர்ந்த கண்ணீரை ஓடவிட்டபடி, அந்த ஐந்தறிவுபடைத்த ஜீவனின் முகத்தைத் தடவியபடி தனது சோகக் கதையைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான் சோமாரி.

★ தீய எண்ணத்துடன் ஒருவன் பேசினாலும், செயலில் இறங்கினாலும், வண்டியிழுக்கும் மாட்டின் கால்களை வண்டிச் சக்கரம் பின்பற்றிச் செல்வதுபோல துன்பம் அம்மனிதனைப் பின்பற்றிச் செல்கிறது. — கௌதம புத்தர்.

★ கஸ்டம் அனுபவிக்கும்போது துயரப்படுபவன் போல நடந்து கொள்ளாதே. மற்றவர்களுடைய இரக்கத்தையாவது பாராட்டுதலையாவது விரும்பாதே. உலக வாழ்வின் நலனும் உன்பகுத்தறிவுமே உன் கருத்திலிருக்கவேண்டும். — ராஜாஜி.

அர்த்த ராத்திரியில்

• நகைச்சுவை

ஓர் அவதி.....

இப்போது எல்லாம் முந்திய காலத்தைப்போலல்ல. மார்கழியோடு சரி. அதன் பிறகு அந்த மழையைக் காணவேமுடியாது. இடை தெரிய-தொடை தெரிய-இறுக்கமான உடையணிந்து கடை வீதியில் நடைபழகும் கற்புக்கரசிகள் எல்லாம் கல்யாணத்தின் பின் இவைகளையெல்லாம் கைகழுவீட்டுவிட்டு கட்டிய கணவனைத் தவிர வேறெந்த உலகத்தையும் காணாமல் வீட்டுடோடு முடங்கிக்கிடப்பதைப்போல் முந்திய காலத்தில் மாரி எது கோடை எது என்ற வித்தியாசம் இன்றி பெய்துவந்த இந்த மழை இப்போதும் அப்படியும் பெய்வது இல்லை. ஒருவேளை அந்த வருண பகவானுக்கும் சூரிய பகவானுக்கும் திருக்கல்யாணம் நடந்திருக்க வேண்டும். யார் கண்டது?

அடித்த கோடை வரட்சியிலே அள்ளிப் பட்டு வந்த நான் ஆறு மாதத்துக்குப் பிறகு நேற்று நடந்த இராமலிங்கத்தாரின் கல்யாணப் பந்தியிலேதான் குடலை நிமித்தினேன். சும்மா சொல்லக்கூடாது. கண்ண மூக்கைப் பார்த்து எருமைத் தயிரோடு நாலேந்து வெட்டு வேட்டினேன். எனக்குப் பயம். ஆரும் பார்த்துவிடுவாரீகளோ என்று. ஆனால் ஒரே ஒரு குறை. எனது பத்தினியையும் இந்தப் பந்திக்கு அழைத்துவரவில்லையே என்று. அதற்கு என்ன செய்வது? முதல் நாளில்தானே 'என்பலொப்'போடு 'என்பலொப்'பாக ஒரு இரண்டு ரூபாயோடு முறையைக் கழிக்கலாம். இல்லாவிட்டால் இருபத்தைந்து அல்லவா வேண்டும். அன்றைக்கு என்றால்போல் எனது பத்தினியாளுக்கு மாசத்துக்கொருமுறை வருகின்ற அந்த நாசமற்றுப்போன வருத்தம் வந்துகொண்டது. அதனால்தான் நான் தட்டத்தனிய போகவேண்டிவந்தது.

அந்த எருமைத் தயிர் அருமையாகத்தான் இருந்தது. புறங்கையை நாலு முறை நக்கி எழும்புவதற்குள் ஆறு பேர் என் அருகே குந்தி எழும்பிவிட்டார்கள். வயிறு 'டிப்டொப்' நடக்கமுடியவில்லை. பத்து மாதக் கர்ப்பினியின் சுமை எனது சுமை. சாப்பாட்டுக்காக இரண்டு ரூபா என்பலொப்பை மாப்பிள்ளையின் வலது கரத்தில் திணித்து விட்டு "வோக்கிங்" ஸ்ற்றிக்கை ஊன்றினேன்.

கற்பின் திருவுருவம் - பொற்பின் நிறவுருவம் - கண்ணகி பரம்பரை - மாட்சிமை தங்

கிய எனது மனையாட்டி வெறுங்குடலோடு கிடப்பாள் என்ற வேதனை. நான் கஸ்டப் பட்டு வருவது அவளுக்குத் தெரிந்தது. கவனமாகக் கதவைத் திறந்து கருணையுடன் கட்டிலருகே கொண்டுவிட்டாள். கடிக்கின்ற எனது கரங்களை - துடிக்கின்ற எனது கால் களைத் தணிப்பதற்கு அந்தக் கட்டித்தங்கம் அருகே வரமாட்டாளாம். கண்ணடித்துக்கூடப் பார்த்தேன். கருணையுடன் முடியாதென்று தனது இடையைத் தொட்டுக்காட்டினாள். அறைக்கு வெளியே நின்றுகொண்டு.

உண்ட மயக்கத்திற்கு உடனடியாக நித்திரைவரவேண்டும். வரவில்லை. என் மனச்சாட்சி என்னை உறுத்தியது. ஒரு குடல் வெறுங்குடலாகவும் எனது குடல் நிறை குடலாகவும் இருப்பதை என்னால் சகிக்க முடியவில்லை. அதனால் நித்திரைவரவில்லை. விளக்கை அணைத்துவிட்டு எனது பதிவிரதை வெளியே படுத்துக்கொண்டாள்.

நேரம் இரவு ஒன்றரையைத் தாண்டியது.

'படார்' என்று கதவு உடைக்கும் சத்தம் கேட்டது:

உடைத்த கதவை மற்றும் இருவர் மறுபக்கமாக தூக்கிவைக்கும் சத்தம்!

— அதைத் தொடர்ந்து ஐந்து ஆறு பட்டாள வீரர்கள் துப்பாக்கியோடு நுழையும் சத்தம்!

பளிங்கு போன்ற எனது பதிவிரதை வெளியே படுத்திருக்கிறாள். எனது வீட்டிலுள்ள அதிகூடிய பெறுமதியான பொருள் அவளே! எனவே அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்டால் இனி எனக்கு என்ன வேலை. எனது ஆழமான பார்வை சத்தம் வந்த திசையை நோக்கி நகர்ந்தது.

ஒருவன் கதவு ஓரத்தில் நின்றான். மற்றவர்கள் அருகேயிருந்த அலுமாரியைத் திறந்து உள்ளேயிருந்த உடுபடவைகளையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டிருந்தனர்.

எனக்கு 'டிங்கிக்' காய்ச்சல் வேகமாகப் பற்றிக்கொண்டது.

இவன் நாசமாப்போனவளுக்கு இந்தச் சத்தம் ஒன்றும் கேட்கவில்லைபோலும்! 'கள்ளன் அத்தான் கள்ளன் அத்தான்' என்று 'மூலம் புறப்பட' இரண்டு கத்து கத்தியிருப்

தோழர் சீவரத்தினம்

பாள் என்றால் அது போதுமே! எனக்கு ஆறு பேரின் வீரம் வந்துகொள்ளுமே!

என் கண்முன்னாலே என் சொத்துக்கள்—சகங்கள்—தேடிய திரவியங்கள் அனைத்தும் களவாடப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. சத்திக் கூடபார்க்கமுடியாது. துப்பாக்கிவைத்திருக்கிறான். நாசமறுப்பான் உயிரை மட்டும் விட்டுவிட்டு வேண்டுமானால் மற்ற எதையும் கொண்டுபோகட்டும்.

நான் கண்களை இறுக்கி மூடிக்கொண்டேன்.

கொஞ்ச நேரத்தால் சத்தம் நின்றுது. எடுக்கவேண்டிய சாமான் இனி இல்லை என்று எனக்குத் தெரியும். எனவே இனியென்றாலும் அந்தக் கள்ளனுகள் இந்த இடத்தை விட்டு அகன்றுசெல்லமாட்டார்களா?

மெதுவாகக் கண்ணைத் திறந்தேன்.

'எல்லாம் சரி' என்று ஒருவன் சைகை காட்டினான். ஆனால் கதவோரத்தில் நின்று ஒரு கறுப்பன்—அவன் மனிதனா? இறுகிய களிமண்மாதிரி முகம். என்ன சொல்கிறான் தெரியுமா? அருகே கிடந்த என் பதிவிரதையைய நோக்கிக் கையைக் காட்டுகிறான்.

எதையும் அறியாத அந்தப் பளிங்குச்சிலை உறங்கிக்கொண்டிருந்தது. அவனைநோக்கி அவன் ஒருவனா? ஒரேநேரத்தில் அந்த இரண்டு மீசைக்காரனுகளும்...

கண்ணடித்து அருகே வா என்று அழைத்த எனக்கு முடியாதென்று இடையைத் தொட்டுக் காட்டிய அவனைநோக்கி...

அவனுகளுக்குப் புடையன் கொத்தும்.

அவள் எழும்பிவிடக்கூடாது என்பதற்காக ஒருவன் ஏதோ மருந்தை அவள் முகத்திலே பிடிக்கிறான். அதன்பிறகு அவன் கரங்கள் அவள் மேல்சட்டைகளைக் களைய—அடுத்தவன் அவள் கீழ் உடைகளைக் களைய...

எனது கட்டில் வெள்ளமாகியது. அம்மி மிதித்து அருந்தி பார்த்து முடித்த கல்யாணம்!... அவனுடைய துப்பாக்கிக்கு முன்னால் ஆண்டவன்கூட வர அச்சப்படுகிறான். நான் ஒரு அப்பாவி என்ன செய்யலாம்?

போகின்ற கற்பு போலும் போகட்டும். உயிர் என்றாலும் மிஞ்சட்டும். மறுபக்கம் திரும்பிப் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டேன்.

சத்தம் 'விஸ்க்' 'விஸ்க்' என்று கேட்டது.

இனியும் நான் ஒரு மனிதனாக இருப்பதில் மதிப்பில்லை. எங்கோ இருந்து இனம் தெரியாத ஏதோ ஒரு வீரம் எனது உளத்தில் புகுந்துகொண்டது. பத்தினித் தெய்வம்—கண்ணகி பரம்பரைக் கயல்விழியாள்—எனது காவல் தெய்வம்—மாண்புமிகு எனது மனையாட்டியின் ஏதோ ஒரு சக்தியாகத்தான் அது இருக்கவேண்டும்.

எனது கரங்களின் களிர் நடுக்கம் இன்னும் குறையவில்லை. எனினும் துணிந்து நான் போருக்குப் புறப்பட்டேன்.

எனது மறக்குலத்து மாண்பு—புறமுதுகு காட்டி ஓடாப் புறநானூறு—என்னை அப்படி இயங்கவைத்தது.

தலையிலே சுட்டுவிட்டால் என்னசெய்வது? ஒரு ஹெல்மட் வேண்டுமே! அருகே கிடந்த சாக்கு அருமையான ஹெல்மட்டாகியது.

வீர வான் ஒன்று வேண்டுமே! கட்டில் காலைக் கழற்றிக்கொண்டேன். புதுப் புறநானூறு படைக்க போர்க்களம் சென்றேன்.

எனது மனையான வலப்பக்கமும் இடப்பக்கமும் நான்கு கரங்கள் சேர்ந்து கரும்பாய் பிழிந்துகொண்டிருந்தன.

சரியாகக் குறிபார்த்தேன். அடித்தால் ஒரே அடி. மண்டை பிளக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் என் மண்டை பிளந்துவிடும்.

இரண்டு நிமிடங்கள்வரை கட்டில் காலை ஒங்கியபடி நின்றேன். இன்னும் என் கரங்களுக்கு நிதானம் வரவில்லை. எனினும் விட்டேன் தலையில் ஒன்று. அவன் விலகிவிட்டான்.

நான் கட்டில் காலோடு வந்ததையும் ஒங்கியதையும் அவன் கண்டிருக்கவேண்டும். விலகிவிட்டான்.

சரி விலகியவன் துப்பாக்கியை எடுத்து என்னைச் சுடவேண்டுமே! சுடமுடியாதபடி நாயும் இறைச்சித் துண்டுமாக அவன் இருக்கிறான்.

சரி! மற்றவளின் மண்டையைநோக்கி விட்டேன் ஒன்று. அவனும் விலகிக்கொண்டான். சத்தம் பெலமாகக் கேட்டது. மனைவி துடித்துப் பதைத்து எழும்பி விளக்கைக் கொழுத்தி "என்ன அத்தான்?" என்றாள்.

என் பதிவிரதையா? கட்டித் தங்கமா? கற்புக்கரசியா?—என் கண்களை நம்பமுடியவில்லை.

கதவு கதவாக இருந்தது.

அலுமாரி அலுமாரியாக இருந்தது.

மனைவி மனைவியாக இருந்தாள்.

கள்ளர்களின் கதையையும் களவெடுத்த கதையையும் மெள்ள அவளுக்கு நான் எடுத்துக் கூறியதுதான் தாமதம், சிரித்தாளே ஒரு சிரிப்பு..

உண்மையிலே நான் ஒரு மடையன்தான். இல்லாவிட்டால் நேற்றைக்கு முதல் நான் எனது ரேட்டுக்கு 'லயிற்' போட்டதை மறந்திருப்பேனா? அந்த லயிற் வெளிச்சத்திலே காற்றூலை அசைகின்ற கிணற்றடி வாழையின் நிழல்கள் ஜன்னலுக்கூடாக சுவர்களிலே அசைய, அதற்கு ஏற்றதுபோல் எவிகளின் சத்தம் இசையமைக்க—உண்மையிலே கள்ளர்கள் வந்து வீடுடைத்து களவெடுத்தது மாதிரித்தான் இருந்தது.

வாழ்க எனது வீரம்!

மிலை; நேரம் ஐந்து மணியிருக்கும்.

மத்தியான ரயில் வழக்கம்போலவே ஏமாற்றி விட்டுப் போய்விட்டது. பனைக்கு வருட்போது ஒரு மணியாகிவிடுவது காரணமல்ல. பன்னிரண்டு மணி ரயிலுக்கு சாப்பிட்டுவிட்டே பயணமாவது ஒரு நடைமுறை. அதனால்தான் இரவு ரயிலுக்காக இவர்கள் காத்திருக்கிறார்கள்...

அது வர இன்னும் எவ்வளவு நேரம் இருக்கிறது.

விரல் மடிக்க மடிக்க... தஞ்சக்கேட்டில் மடிந்த வயிறு மட்டுமல்ல விரலும்தான் மீள மறுக்கிறது.

ஒண்ணு... ரெண்ணு...

இவர்களது பசிக்காக ரயில் தன் பாரம்பரியத்தைப் புறக்கணித்து நேரத்துக்கு வந்துவிடுமா?

இன்னும் மூன்று மூன்றரை மணித்தியாலமாவது ஆகும்... மெயில் ரயில் வந்துசேர... அதற்குள்... இவர்களின் வயிற்றி ரைச்சலை வென்று பசியை அதிகரிக்கவைத்து எக்ஸ்பிரஸ் ரயில் ஓடும். கடமுடா... கடமுடா என்று பனை ஸ்டேசனைச் சட்டைசெய்யாமல் அது ஓடும்போது பிளாட்பாரத்தில் நிற்கும் இவர்கள் வலுவாக முயன்று துள்ளித் துள்ளிப் பார்ப்பார்கள்.

ரயிலின் உள்ளே பலரும் மடிகளில் ஏந்திய சாப்பாட்டுப் பார்சலை கதை முடித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். அதைக்காண இவர்களின் பசி ஏறினாலும் பார்க்காமல் இருக்க மனம் விடுகிறதா? இவர்கள்

- காவலூர் எஸ். ஜெகநாதன் -

துள்ளித் துள்ளிப் பார்ப்பதுடன் நின்றுவிடாது ஓட்டத்துக்கும் தயாராக நிற்பது அனுபவம் கற்பித்த பாடம்.

இப்படித்தான் ஒருநாள்... பால் ஒளியுள் மூழ்கியபடி பலரும் பசி தீர்த்துக்கொண்டிருக்க எக்ஸ்பிரஸ் பறந்தவேளை..

கீழே நின்ற இவர்களில் ஒருவன் முகத்தில் மோதுமாப்போல் அடியுண்ட அந்தக் காகிதச்சுருள்... பதறி... பாய்ந்து... எடுத்துக்கொண்டோடியவன் அவசரம் என்றாலும் அவதானத்துடன் பிரித்தபோது... எச்சில் இலையுள் சில பருக்கைகள்... குப்பிய மீன் முள்ளுகள்...

இவர்கள் பகிர்ந்து நக்கிவிட்டு மீண்டும் பல நிமிடத்தவம் இருக்க மெயில் ரயில் அவர்களுக்கு அள்ளிக்கொடுக்க வருவது போல் வரும்... ஆடி அசைந்து வரும்.

இன்றைக்கும் இவர்கள் எக்ஸ்பிரசால் ஏமாந்துவார்கள். பெரும்பாலும் அது ஏமாற்றிவிடும்

எச்சில் இலைகள்

என்பதால் மெயில் ரயில்தான் குறி. பசியின் கடுமையில் நேரம் மெல்ல நகர்வதுபோல் மனங்கள் சலிக்கின்றன.

ஐந்து மணி அப்படியே அசையாமல் இருப்பதுபோல் அப்படியொரு மெதுமையில் நேரம் நகர்கிறது. இவர்கள் மெயில் ரயிலைக் காத்துநிற்கிறார்கள்.

இவர்கள்...

ஐந்தாறு சிறுவர்கள்... நிமிர்ந்து நிற்கப் பலம் காணாத குச்சி உடல்கள். ஓளவைக் கிழவி கூறிய உச்சக் கொடுமையில் சித்திர வதைப்படுபவர்கள்... எச்சில் களிலே உயிரை அணுக்கத்துடன் என்றாலும் தங்கவைத்திருப்பவர்கள். அணைவரும் ஒரு மரத்துக் கிளைகள் அல்ல. நிலைமை இணைத்தவர்கள்.

இவர்கள் மட்டுமல்ல, இவர்களுடன்...

இன்னும் ஐந்தாறு ஜீவன்கள்...

இவர்களின் கோலத்திலேயே அந்த நாய்களும்...

இந்தப் பத்துப் பன்னிரண்டு ஜீவன்களும் அந்த பிளாட்பாரக் குடும்பத்தின் உயிர்ப்பான பிரதிநிதிகள். பகல்பொழுது சிதறிவிட்டாலும் இந்த மாலை வேளை அவர்களை இணைத்துவிடும்.

இவர்கள் எல்லாருமாக ரயில் வரவுள்ள திசை நோக்கி பார்த்திருப்பார்கள். எக்ஸ் பிரஸ் ரயில் வந்தால் நிலைமை பழகி நாய்கள் தாமும் தம்பாடுமாக சலிப்புடன் இருக்கும். மீந்தவர்களிடம்தான் சிறுசலனப் பரபரப்பு...

எக்ஸ்பிரசும் வந்துபோய் விட்டது.

இவர்களிடம் தவமுனைப்பு விழிவிழிப்படைந்து... பசியின் கொடுங்கரங்கள் இனியும் தாங்க முடியாதென்று குடல் வேளையை நெறிக்கும்போது தூரத்தில் கடகட ஓசை உயிர் கொண்டு வருகிறது. கருகிய

பயிரில் நீர் விழுந்ததுபோல் அந்த ஓசையே இவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியூட்டுகிறது.

இவர்கள் தயாராக ரயில் வருவதற்கென்ன... வந்தவுடன் இவர்கள் கையில் கிடைத்துவிடாது. ஏக்கப் பார்வைகளுடன் இவர்கள் இருக்க... ரயிலில் வந்தவர்கள் ஆற அமர இறங்கி சாப்பிட்டு முடித்து எறியும்வரை காவல் இருக்கவேண்டும். எச்சில் இலைகளை இவர்கள் சேகரித்து நிமிரும்போது "கூ... .." என்ற ஓசை கேட்கும்.

மெயில் ரயில் வந்துவிட்டது?

பொது பொது என்று இறங்குபவர்களில் பல ரகம்... கைகழுவி உண்பவர்கள்... கழுவாது உண்பவர்கள்... நின்றபடி... இருந்தபடி... இப்படி பல... பல... உணவு வகைகளும் தான்...

எல்லா மா இவர்களுக்கு எட்டும்?

ஏதோ மிஞ்சுவதால் வயிறு நிறைந்தால் சரி...

இவர்களில் உயரமும் மெலிவும் அதிகமான அவனுக்குத்தான் பசியும் அதிகம். ஓடி ஓடி பொறுக்குவதைவிட இந்தப் பார்சலே போதும் என்று பார்சலின் அளவு சொன்னது...

நாட்டின் அரிசித் தன் நிறைவை உடைப்பதே இலட

மனைவி : வைச்ச கண் வாங்காமல் ஏன் அப்பிடி வானத்தையே பார்த்துக் கிட்டு இருக்கிறீங்க?

கணவன் : உம்..... கரண்டு ஸ்றைக் பண்ணுற நேரத்தில் ஜெனரேட்டரைப் பாவிக்கிறான். நீ ஸ்றைக் பண்ணுற நேரத்தில என்னத்தைப் பாவிக்கலாம் என்று யோசிக்கிறன்!

— க. மயில்வாகனம்.

சியம்போல் அவ்வளவு பெரிய சோற்றுப் பார்சலுடன் தத்துப்பிக்கென்று இறங்கும் அவர்—மூன்று பேர் உடம்பு. பணம் மிதமிஞ்சிப் புரள்வதை உணர்த்தும் கோலம். முன்னளிய வயிற்றிலேயே பார்சலை வைத்து சாவகாசமாக அவிழ்த்து... உலகை மறந்தவராகத் தின்று கொண்டிருக்கிறார்.

முட்டைப் பொரியல்... இறைச்சி... ம... ம... இவன் வெறித்துப் பார்த்தபடி நிற்கிறான். நாக்கில் நீர் ஊற்றெடுக்கிறது.

இவனைக் கண்ட அவர் மனம் சீறுகிறது—

“பொறுக்கி நாயள்... கெடைக்கிற தாலே தான் பொறுக்குதுகள்” எதிர்விளைவான மனவக்கிரத்தக்கு ஒரு முலாம். இலையை வழித்து...

“கூ...”

வெறும் இலையை எறிந்து விட்டு எழுப்புகிறார்.

இவன் வெந்துபோய் ஒரு பெருமூச்சுடன் பரபரப்படைந்து ஓடுகிறான். எச்சில் இலைகளை எல்லாரும் பொறுக்கிவிட்டார்கள்.

இவன்...

பசி குடலைப் பிழிய தண்ணீர்க்குழாயடியில் சரிகிறான்.

கால் சுரண்டப்படுகிறது. பஞ்சடைந்து செருகிய கண்களை பலவந்தப்படுத்தி திறக்கிறான். பக்கத்தில் அவனது 'உடன் பிறப்பான' நாய்... அது எடுத்துவந்து போட்ட எச்சில் இலை... மீதி உணவுகளோடு அவன் முன்னால்...

உணர்ச்சி மீதாரத்துடன் வாரி அணைத்தான்.

அவர்கள் இருவரும் ஒரு இலையில் சாப்பிட்டார்கள்.. அதில்தான் எவ்வளவு கவை... ✨

மென்குளிரும், மலைநதியும் கேளீரோ !

கொட்டும்பனி பெய்கையிலே கொழுந்தெடுக்கப்
பெண்களெல்லாம்
சிட்டெனவே பறந்துசெல்லல் பாரீரோ! – அவர்
பட்டழகு மேனியெல்லாம் பகல்முழுதும் வேலைசெய்ய,
கட்டழகு குன்றுவதைப் பாரீரோ !

உச்சிமலை மீதேறி ஓடோடிக் கொழுந்தெடுப்போர்
கச்சிதமாய்ப் பறித்தெடுத்தல் காணீரோ! – அவர்
மெச்சுகின்ற பணிசெய்து மேதினியில் பெறுவதென்ன?
நிச்சயமாய் வறுமையொன்றே, காணீரோ!

இன்னலுறும் மக்களது இடர்வாழ்வின் கொடுமைகளை
மென்குளிரும் மலைநதியும் கேளீரோ! – அவர்
முன்னரிடும் குருதியிலே செந்நீராம் தேயிலையிலே
இந்நாடு செழிக்கிறது, வாழீரோ !

பெண்களிவர் நின்றுவிடின் பெரும்புயலே சூழ்ந்துவிடும்
எண்ணியிவர் துயர்துடைக்க, வாரீரோ – அவர்
வண்ணமுற வாழ்வதற்கும் வறுமையெலாம் தீர்வதற்கும்
எண்ணிடவே தலைவரொன்று, சேரீரோ !

— கருணையோகள்.

மங்கையர் முகம் மலர

மறைந்தீடுமா சீதனம்?

சீதனம்! அது சீ-தனம்!
சீதனம் கேட்பவன் சிறந்த மடையன்!
ஒழியட்டும் சீதனம்! வாழட்டும் பெண்கள்!
சீதனம் வேண்டாம்! சீதனம் வேண்டாம்!
சீதனம்! அது சீ-தனம்!

சீதனத்தைப்பற்றி வரும், சிறந்த பொன் மொழிகள் இவைகள்!

இந்தப் பொன்மொழிகளை புலிமீது பரப்பி வரும் நன்மணிகள் யார் தெரியுமா? சில ஆண்களும் சில பெண்களும்!

இந்த ஆண்கள் பிரிவினாள் அடங்குபவர்கள் இருபத்தி நாலு வயது வாவிபர்களல்ல. இருபத்தி நாலு வயதுப் பெண்ணை வைத்திருக்கும் அறுபத்தி நாலு வயது மனிதர்கள்.

இந்தப் பெண்கள் பிரிவினாள் அடங்குபவர்கள் பூத்துக் குலுங்கும் மல்லிகைச் செடிகளல்ல. பார்த்தால் முகத்தைப் படரென மறுபக்கம் திருப்பவேண்டிய தனி அழகுப் பெண்கள்.

நிம்மதிக்காக இந்த மந்திரத்தை உச்சரிக்கிறார்கள். இருபத்தி நாலு வயதுப் பையனின் தந்தை சீதனம் என்கிறார். இருபத்தி நாலு வயதுப் பெண்ணின் தந்தை சீ-தனமே என்கிறார்.

அவர் நிமிர்ந்து நடக்கிறார்! இவர்குனிந்து நடக்கிறார்.

உண்மையிலே சீதனம் என்பதைச் சீ-தனம் எனப் பொருள்கொண்டால், சீதேவி என்பதையும் சீ-தேவி என்றல்லவா பொருள்கொள்ள வேண்டும்? யார் அப்படிப் பொருள்கொள்கிறான்?

மச்சம் மாமிசம் சாப்பிடக்கூடாது என்றால் கண்ணப்ப நாயனார் வரலாற்றைக் கூறுவான் ஒருவன்!

சீ! இந்தப் பழம் புளிக்கும் என்று நரி உடனடியாகக் கூறவில்லை. சீதனத்தைச் சீ-தனம் என்று கூறுவதும் இப்படித்தான்.

“ஓ சீதனமே! ஒழிந்து போ” என்ற வெறும் கோஷங்களால் மட்டும் சீதனப் பேயை ஒழிக்கமுடியாது. “ஓ ஆலமரமே! அழிந்து போ” என்பதால் வானளாவி வளர்ந்திருக்கும் ஆலமரம் வாடி வதங்கி வீழ்ந்துபோகாது! அதன் ஆணீவேர் எங்கே-விழுது எங்கே என்று தேடிப்பிடித்து அதை வெட்டிவிடவேண்டும்.

அந்த ஆணீவேர் எங்கே இருக்கிறது?

சீதனம் என்ற ஆலமரத்தின் ஆணீவேராக இருப்பவர்கள் — அதன் விழுதாக இருப்பவர்கள் — பெண்களே! ஆழ்ந்து சிந்திப்பவர்கட்கு இந்த உண்மை அப்படியே புரிந்துகொள்ளும்.

எந்தப் பத்திரிகையில் என்றாலும்சரி சீதனம் கேட்டு எந்த ஆணும் விளம்பரம்செய்வதும் கிடையாது. நகை நட்டு, காகபணம் என்று விளம்பரம் கொடுப்பவர்கள் பெண்கள்தான் என்பதை எவரும் மறுக்கவும் முடியாது.

களவெடுப்பது குற்றம்! அனாதரவாகத் தெருவில் கிடக்கிறதே! உடையவன் வரும் வரையில் அதை எடுத்துவைப்பதில் என்ன குற்றம்?

முதலில் சீ-தனம் என்கின்ற அதே பெண்கள் இரண்டு ஆண்களுக்குத் தாயாகிய பின்பு கேட்பது சீதனம்!

— சி. சங்கரப்பிள்ளை —

முதலில் சீதனம் என்கின்ற அதே ஆண்கள் இரண்டு பெண்களுக்குத் தந்தையாகிய பின்பு உச்சரிப்பது சீ — தனம்!

சிலருக்கு முதலில் சீ — தனமாயிருப்பது இறுதியில் சீதனமாகிறது.

சிலருக்கு முதலில் சீதனமாயிருப்பது இறுதியில் சீ — தனமாகிறது.

சீதனம் கொடுப்பதற்கு என்று சில பெண்கள் தயாராக இருக்கும்வரை அதைத் தடுப்பதற்கு என்று சில பெண்கள் புறப்படுவது பலன்ற செய்கை. ஒரு பெண் சீதனக் கொடுமையினால் வாடிவதங்கிக்கொண்டிருக்கிறாள் என்றால் அதன் கருத்து இன்னொரு பெண் கூடுதலான சீதனத்தைக் கொடுத்திருக்கிறாள் என்பது.

எனவே ஒரு பெண் சீதனக் கொடுமையினால் வாழ்விழக்கிறாள் என்றால் அதற்குக் காரணகர்த்தாவாக இருப்பவள் இன்னொரு பெண்ணை தவிர எந்தவகையிலும் ஒரு ஆணை இருக்கமுடியாது.

பெண்கள் விடயத்தில் பெண்கள் அனைவரும் ஒன்றுபட்டாலேதவிர வெறும் மேடைப் பேச்சுக்களாலோ — நாடகத்தாலோ — பத்திரிகையாலோ — இந்தப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண முடியாது.

பண்டைக்காலப் பெண்களிடம் இந்த ஒற்றுமையிருந்தது. ஒருவன் ஒரு பெண்ணை எடுப்பதற்குப் பல வீரதீரச் செயல்களைச் செய்யவேண்டியிருந்தது. பெண் இல்லாதவன் மக்களிடையே வெறும் புண்ணாகக் கருதப்பட்டான்.

முருகன் வள்ளியிடம் எந்தச் சீதனத்தையும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அருச்சுனன் சுபத்திரையைச் சும்மாதான் தூக்கிச் சென்றான்.

நளன் தமயந்தியிடம் வேறெதையும் கேட்கவில்லை.

வள்ளுவன் வாசுகியிடம் கேட்டானா சீதனம்?

பெண்ணுக்காக ஆண்கள் போட்டியிட்ட காலம் அது. ஒருவன் இரண்டு, மூன்று பெண்களைக்கூட வைத்திருந்த காலம் அது.

காலம் மாற — நாகரீகம் மாற — ஆணுக்காகப் பெண்கள் போட்டியிடும் காலம் இது.

பெண்ணுக்காக ஆண் போட்டியிடுகின்ற போது அந்த ஆணிடம் மிகக்கூடிய தராதரமாக கல்வி — செல்வம் — வீரம் — அனைத்தும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது அன்று.

ஆணுக்காகப் போட்டியிடுகின்ற பெண்ணிடம் மிகக்கூடிய தராதரமாக செல்வம் எதிர்பார்க்கப்படுவது இன்று.

எந்தப் பொருளை எவன் தேடி அலைகின்றானோ அந்தப் பொருளுக்கு எப்போதும் ஒரு கிராக்கி என்பது பொருளியல் தத்துவம்.

தாரகை இதழ்
சிறப்புற மலர்
வாழ்த்துகிறோம் !

★

யோகாஸ் அக்கடமி
(பதிவு இல. C 363)

★

G. C. E. (O/L) December 81

காலை-மாலை நேர வகுப்புகள்
நடைபெறுகின்றன.

(G. C. E. A/L)

இரசாயனம் 82/83
விலங்கியல் 82/83
தாவரவியல் 82/83
பொளதீகம் 82/83

★

தொடர்புகள் :-

நிர்வாகி,
யோகாஸ் அக்கடமி,
முனை வீதி,
மட்டக்களப்பு.

ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு பெண்கள் இந்த உலகத்தில் பிறக்காது இருந்துவிட்டால் உள்ள பெண்கள் அனைவருக்கும் ஏற்படும் பெரிய ஒரு கிராக்கி. அப்போது இந்தச் சீதனம் என்ற சொல்லுக்கே இடம் இருக்காது.

ஆணுக்காக பெண் தேடி அலைகின்ற காலம் மாறி பெண்ணுக்காக ஆண் தேடி அலைகின்ற காலம் வரும்வரையில் சட்டத் தால் கூட இந்தச் சீதனத்தைத் தடுத்து நிறுத்தமுடியாது.

லஞ்சம் வாங்குவது குற்றம் — நடப்பது? கஞ்சா வளர்ப்பது குற்றம் — காடுகளில் மறைவாக வளர்ப்பது?

பூரணையில் மதுவிலக்கு அமுல் — நடைமுறையில்?

சட்டம் வந்தால் இந்தச் சீதனப் பேய் இன்னும் சீறிப்பாயுமேதவிர கடைசிலரையும் கட்டுண்டு அடங்கிக்கொள்ளாது.

எனவே இயற்கை இயற்கையாகவே நடக்கவேண்டும். மாறினால் ஏற்படுவது குறுவளியும் வெள்ளப்பெருக்குமே!

மலரை நோக்கித்தான் வண்டு வர வேண்டுமேதவிர வண்டை நோக்கி மலர் பாயக்கூடாது.

மற்ற எந்த இனத்திலும் இல்லாத இந்தச் சீதனம் வாங்கும் சிறந்த தர்மம் தமிழ் மக்களிடையேதான் இருக்கிறது. காரணம் அவர்களிடையே இருக்கும் அளப்பரிய இதிகாச — புராண — இலக்கிய நூல்கள்.

திருக்குறள் பிடிக்கின்ற அதே கையினால் தான் ஒரு இலட்சத்தையும் பிடிக்கிறான்.

சிலப்பதிகாரம் படிக்கின்ற அதே வாயினால்தான் சிறிதும் குறைக்கமுடியாது சீதனம் என்கிறான்.

பெண்ணைக் கண்ணீர் சிந்தவைப்பவன் கடைசிமட்டும் உய்யமுடியாது.

கண்ணீர் சிந்தாத பெண்களே இல்லை தமிழர்களிடையே! இதனால்தான் தமிழர் சமூகம் அழிந்துகொண்டுபோகிறது!

உண்மையிலே இந்த நீதி நூற்கள் தேவையில்லையா? இலக்கியங்கள் தேவையில்லையா? மற்றைய சமூகத்தவரிடையே இப்படியான நீதி நூற்கள் இல்லாதபடியினால்தான் அவர்கள் நீதியுடனும் தர்மத்துடனும் வாழ்கிறார்களா? பெண்களுக்குரிய மதிப்பைக் கொடுக்கிறார்களா?

கண்ணகி கோயில் — திரௌபதி அம்மன் கோயில் — சீதாதேவிக் கோயில் — மாரி அம்மன் கோயில் — மாதா கோயில் — இவைகளெல்லாம் பெண்ணுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதற்காகக் கட்டப்பட்ட கோயில்கள். நடைமுறை

யில் — வாழ்க்கையில் இந்தத் தத்துவத்தைக் கடைப்பிடிக்கமுடியாவிட்டால் தமிழர் சமூகம் கடைசிமட்டும் உய்யமுடியாது.

இதேவேளையில் சிலசில தந்தைமார்களின் நியாயமான கேள்வியும் ஒரு பக்கம் ஒலிக்கத் தான்செய்கிறது. “என் மகளைப் படிப்பித்து என்னினியராக்கிவிட்டேன். இதுவரையில் அவனுக்குச் செலவு எழுபத்தையாயிரம். சீதனம் வாங்காதுவிட்டால் இந்த நட்டம் அனைத்தையும் யார் பொறுப்பது?”

கேள்வி நியாயமானதுதான். ஆனால் வேறு சமூகத்தவர்கள் இதைக் கேட்டிருந்தால் பரவாயில்லையென்று மன்னித்துவிடலாம். தமிழர்கள் — பகவத்கீதை படித்த பச்சைத் தமிழர்கள் இப்படி ஒரு கேள்வியைக் கேட்கவேகூடாது.

அந்த கீதை என்ன சொல்கிறது?

“கடமையைச் செய். பலனை எதிர்பாராதே.”

ஒரு தந்தையின் கடமை தனது மகனை உயர்ந்த கல்விமாணுக்கிவிடுவதே. வள்ளுவர் கருத்தும் அதுதான். அந்தக் கடமையிலிருந்து எந்தத் தந்தையும் தவறக்கூடாது. அப்படித் தவறினால் அது குற்றம். எனவே ஒரு தந்தை தனது மகனை உயர்ந்த கல்விமாணுக்கி விடுவதோடுமட்டும் நிற்கவேண்டும். அதற்கப்பால் மகன் விரும்பி ஏதும் தந்தால் கண்டு கொள்ளவேண்டுமேதவிர தானாக எதுவும் கேட்கக்கூடாது. அப்படிக் கேட்டால் கீதையின்படி அது குற்றம்.

நீதி நூற்கள் எல்லாம் நீதியைத்தான் கூறுகின்றன. தடுமாறுபவன் மனிதன். அதுவும் தமிழன்.

எனவே சீதனம் என்ற இப்பிரச்சினையில் எமது சிந்தனையைச் சற்றுத் திருப்புகையில் மனிதன் மனதில்கொள்ளவேண்டிய காரியங்களாவன;

ஒரு ஆணுக்கோ அல்லது பெண்ணுக்கோ ஒரு தந்தை கொடுக்கவேண்டிய அதி உயர்ந்த சீதனம் கல்வியாக இருக்கவேண்டும்.

சீதனம் வாங்குகின்ற ஆண்களை மட்டுமல்ல சீதனம் கொடுக்கின்ற பெண்களையும் கூட சமூகத்தில் இழிவாகக் கருதவேண்டும்.

தனது கல்வித் தராதரத்திற்கு சம தரா தரமுடைய ஆண்களையே தெரிவு செய்யும் மனப்பக்குவம் பெண்களுக்கு இருக்கவேண்டும்.

— இப்படியான சில உறுதிப்பாடுகளை எம்முள் வளர்த்துக்கொண்டால் ஒழிய இந்தச் சீதனம் என்ற பேயை ஒரு காலமும் அழிக்கவோ ஒழிக்கவோ முடியாது. ✽

நியாயமான விலை!

உறுதியான வேலைப்பாடு!!

சகலவிதமான

- ★ மரப்பலகைகள்
- ★ மரவேலைப்பாடுகள்
- ★ நவ நாகரீக நானாவித வீட்டுத் தளபாடங்கள்
- ★ ஒடு, சீமெந்து
- மற்றும்
- ★ கட்டிடப் பொருட்கள்

இன்றே விஜயஞ் செய்யுங்கள்

நியூ ஆஞ்சநேயர் மரக்காலை

ஆஞ்சநேயர் பெர்விச்சிங் கவுஸ்

38, பயனியர் வீதி,
மட்டக்களப்பு.

NEW ANCHENEYE
TIMBER DEPOT,
ANCHENEYE
FURNISHING HOUSE

38, Pioneer Road,
Batticaloa.

இனிமை ! எளிமை !! தூய்மை !!!

!! உய்யக்கூடிய அமைதி !!

* இனிய உபசரிப்பு

* தரமான தயாரிப்பு அமைதி

* கவையான சிற்றூண்பு

* இனிப்பும் பண்டங்கள்

* இனிப்பும் பண்டங்கள்

* சுவை - அசுவ உணவுவகை

* சுவை - அசுவ உணவுவகை

* சுவை - அசுவ உணவுவகை

பெரும்பு

அனைத்திற்கும் நாடுங்கள்

நாடுகள் உய்யக்கூடிய அமைதி

சர்மிளா ஹோட்டல்

NEW ANCHENEYE
TIMBER DEPOT
ANCHENEYE
FURNISHING HOUSE

19/1, பெய்லி வீதி,
மட்டக்களப்பு.

32, Pioneer Road,

32, Pioneer Road,

க. மயிலவாகனம்.

மட்டக்களப்பு.